

БЕРНД ФРЕНЦ ПОСЛЕДНАТА ЖЕРТВА

Част 7 от „Мадрокс — Тъмното бъдеще на Земята“

Превод от немски: Тончо Стаменов, 2004

chitanka.info

През август 2012 г. кометата „Кристъфър-Флойд“ слага край на човешката цивилизация. Част от човечеството оцелява, но се връща към варварството.

В такава бъдеще попада командир Матю Дракс, или както ще го наричат Маддракс. Той вече има нова цел — да се добере до базата си в Берлин. Но...

На някогашния пилот от ВВС — Матю Дракс му беше трудно да задържи във въздуха импровизирания летателен апарат. Низходящите ветрове непрекъснато дърпаха обвитите в груб плат крила и караха конструкцията съмнително да скърца.

С люшкане се запусаха към долината, докато се показаха очертанията на няколко сгради. Село! Мат тъкмо щеше да въздъхне с облекчение, когато планерът попадна във въздушна яма — и започна да пада като камък!

Над коварно клокочещото тресавище и над храсталака, които обграждаха храма на Спящия крал, се извиваше синкава мъгла. Издигаше се и се спускаше на бледата лунна светлина, сякаш могъщото дихание на мрачните богове си играеше с нея. Картината беше *страховита...*

Делтапланерът се плъзгаше безшумно срещу предпланината, чиито стръмни канари стърчаха над облаците мъгла като скали на чужд бряг. Матю Дракс не знаеше от колко време вече се реят сред влажните изпарения. Откакто с Аруула излетяха от някакъв алпийски връх, беше загубил всякаква представа за времето.

На някогашния пилот от ВВС му беше трудно да задържи във въздуха импровизирания летателен апарат. Низходящите ветрове непрекъснато дърпаха обвитите в груб плат крила и караха конструкцията съмнително да скърца.

С люшкане се запускаха към долината, докато се показаха очертанията на няколко сгради. Село! Мат тъкмо щеше да въздъхне с облекчение, когато планерът попадна във въздушна яма — и започна да пада като камък!

Аруула, която висеше на конструкцията под Мат, изкрещя ужасена. На Мат му се искаше да каже нещо успокоително на спътницата си, но беше изцяло зает с опита си отново да върне апарата към планиране. Ала колкото и да дърпаше направляващите въжета, планерът се носеше надолу в свредел, точно срещу обраслата в зеленина равнина, която щеше да е твърда като бетон, ако се блъснеха в нея с такава скорост.

По челото на Мат изби студена пот от уплаха, когато осъзна безизходността на положението им. Въпреки това не се предаваше. С всички сили дърпаше въжетата, които се врязваха в дланите му. И най-сетне усилията му бяха възнаградени. Внезапно ги пое силен възходящ вятър.

Платната рязко се издуха и издигнаха планера с такъв внезапен и силен тласък, че въжетата, с които Мат и Аруула бяха завързани, се впиха в крайниците им като остри ножове. Но болката отстъпи място на радостта, че са се изплъзнали от смъртта.

В продължение на няколко секунди Мат дори хранеше надеждата, че отново ще може да се издигне и да продължи полета, но тогава разбра, че падането им е невъзможно да се избегне.

Намиращата се под тях просека нарастваше с бясна бързина. Мат отново задърпа командните въжета, за да предотврати върхът на планера да се забие в поляната. Конструкцията се подчиняваше мъчително бавно на опитите му да я управлява, докато най-последно на планера се повдигна.

Контакт със земята!

Дървените щанги, които стърчаха над платното, се изпочупиха от силния удар. За кратък миг изглеждаше сякаш планерът ще остане в това изправено положение, после се килна напред. Щангите се изпотрошиха с пращане.

Катастрофалното приземяване беше толкова грубо, че въздухът от дробовете на Мат излетя, а светът около него се превърна в зелен вихър. Усети как се късат въжетата, с които беше завързан за планера. Излетя във въздуха, описвайки висока дъга.

Високата трева посмекчи удара, когато падна с рамото напред и се претърколи. След двойно преобръщане остана да лежи. Пред очите му затанцуваха звезди и всичко наоколо му се завъртя. Пригади му се.

С мъка се опита да си поеме въздух, докато загрижеността му за Аруула не го накара отново да се изправи на крака. Дано нищо не ѝ се е случило!

В този момент Мат чувстваше по-ясно от всякога, че за него варварката е нещо много повече от придружителка. Нямаше съмнение, обичаше я! Не само затова, че беше единственото неизменно нещо в този чужд, объркан свят, а преди всичко, защото се бе оказала храбра и интелигентна спътница, която и в най-голяма беда е била на негова страна.

Матю Дракс се изправи с олюляване. Мина известно време, докато отново успее да се ориентира — и силно се уплаши.

Аруула лежеше неподвижно сред останките на планера!

Ужасен, Мат притича и падна на колене пред нея. Но преди да успее да опипа сънната ѝ артерия, някакво приглушено ръмжене го накара да замръзне наред движението си. Косите на Мат се изправиха. Вдигна предпазливо очи и кръвта в жилите му почти се вледени.

Гледаше в хвърлящите зеленикави отблясъци очи на един хищник, който се появи между дърветата.

В първия миг му заприлича на черен вълк с ненормално голям череп, но когато отдръпна лапите си назад и показа два реда зъби, които напомняха за акула, приликата изчезна.

Смъртоносните зъби не бяха единственото, което не позволяваше да се подценяват враждебните намерения на чудовището. Мускулестото тяло и самоувереният начин, по който бавно се

приближаваше, даваха да се разбере, че е хищник. Във вървежа му имаше някаква демонична елегантност, при всяка стъпка мускулите му се движеха под кожата му, сякаш доказваше, че падналите от небето хора бяха негова плячка, която трябваше да напълни стомаха му.

Ръката на Мат потърси опипом „Беретата“, която носеше в един от джобовете на униформата. Докато дърпаше ципа, мутираният вълк изръмжа заплашително, като че ли искаше да предупреди човека да не се защитава. Дрезгавото ръмжене отекна като ехо в гората. Мат поне отначало си помисли, че е само ехо — но когато се огледа, преброи общо осем вълка, които бяха обкръжили планера от всички страни.

Потисна някаква ругатня, която беше на път да се изплъзне от устните му. По дяволите, с пистолета имаше шанс срещу един от зверовете, но с цялата глутница нямаше да се справи!

Въпреки безизходната ситуация той се прицели във вълка водач, който се беше приближил на десет метра. Имаше намерение да продаде живота си колкото може по-скъпо. Ако стреляше бързо, може би щеше да завлече със себе си в смъртта още двама или трима от нападателите.

Тъкмо понечи да натисне спусъка, когато във въздуха изсвистя някакъв тъмен силует... и светкавично се заби в тялото на мутирания вълк.

Създанието с вой отскочи настрана. От слабините му стърчеше тънък дървен прът, който беше проникнал дълбоко между ребрата му. Въпреки раната вълкът се опита бързо да се добере обратно до гората, но след няколко метра беше улучен от още две копия. Към дървените прътове бяха закрепени въжета, които внезапно се опънаха и събориха бягащото животно посред неговия бяг.

Мат се обърна слисан. Другите вълци също бяха атакувани с копия. Два звяра вече лежаха на земята с изтичаща кръв, докато другите се втурнаха в дива паника да търсят спасение между дърветата. Един бягащ вълк беше улучен и с помощта на въжета му беше попречено да се измъкне.

Погледът на Мат беше насочен към спасителите му, които се приближаваха в разгънат фронт. Вероятно бяха жители на селото, което видя от въздуха малко преди това. Почти четирийсет мъже бързаха към него. Всичките имаха копия, които, без да пропуснат целта, хвърлиха срещу животните.

Въпреки че бяха ранени, зверовете продължаваха да бъдат опасни. С ръмжене се въртяха в кръг и с остриите си зъби се опитваха да захапят въжетата, които им пречеха да се движат. Но ловците не им оставиха никакъв шанс. Все повече копия се забиваха в потрепващите тела — докато животът на вълците не изтече в буйните потоци кръв.

Мат се възхити от точността на нападащите мъже, защото съвсем малко копия пропуснаха целта. Накрая всички зверове лежаха на земята. Само вълкът водач се съпротивяваше, макар вече да беше прободен от безброй копия. Но най-сетне и той се стовари с хъркане на земята. Някои селяни веднага измъкнаха дълги ножове, които наподобяваха мачете. Със силни удари отделиха главата на звяра. Тъкмо приключиха кървавата си работа, когато се приближи възрастен мъж с посивели слепоочия, пред когото другите почтително отстъпиха.

Очевидно това беше предводителят им.

С мрачно изражение на лицето сивокосият се наведе, сграбчи отрязаната глава между ушите и я вдигна с мощен замах. Тържествуващо задържа кървавия трофей и изръмжа:

— Лупа са нак!

За миг мъжете наоколо вторачиха в него изпълнен със страхопочитание поглед, после заповтаряха думите му.

— Лупа са нак! Лупа са нак! — скандираха вкупом, вдигайки копията си във въздуха.

Въпреки грубоватия ритуал Мат с облекчение отбеляза, че хората от тази страна на Алпите говорят на диалект, сходен с онзи на варварите от южната страна на планините. „Лупа“ трябва да беше името на тези вълчи създания, а „са нак“ означаваше, че звярът е мъртъв. С оглед на нагорещената атмосфера сигурно беше някакво предимство да се разбере със спасителите си.

Докато Мат най-сетне намери време да прегледа по-внимателно Аруула, неколцина млади мъже започнаха да обезглавяват и останалите вълци. Естествено искаха да направят същото като предводителя си и да размахат главите във въздуха. Но тъй като имаше повече ловци, отколкото убити животни, от това се получи ужасяващо боричкане, което напомняше повече американски футбол, отколкото празник на победата.

В тези спорове особено изпъкваше един гигант. Огненочервените му коси бяха сплетени на девет дебели кичура, които

при резките движения на главата му свистяха във въздуха като краищата на камшик. След като великанът раздаде няколко силни удара, заграби две глави и ги показа на другите с триумфален рев. Неколцина мъже, които носеха косите си по същия начин, го потупаха ентузиазирано по рамото и запригласяха на воя му. Очевидно бяха група здраво свързана помежду си, в която Огнената коса заемаше лидерското място.

При вида на кръвожадния танц на радостта Мат изпита тягостно чувство. От една страна, разбираше ликуването от смъртта на опасните зверове, от друга страна — не му харесваше агресивното поведение на младите мъже, които явно изпитваха удоволствие да убиват. При тези обстоятелства трябваше ли да допусне вероятността, че опиянените от победата ловци ще нападнат и него?

След като се убеди, че Аруула е само в безсъзнание, Мат сметна за уместно да влезе в контакт със спасителите си. Предпазливо върна пистолета в джоба и се изправи. Тогава отиде бавно при сивокосия, който смръщено наблюдаваше лудуването на убийците на вълците. Около вожда се бяха насъбрали неколцина мъже в напреднала възраст, които любопитно разглеждаха чужденеца, но в никакъв случай нямаха вид на враждебно настроени. Мат вдигна празните си китки в знак на мирни намерения и поздрави вожда с баналната фраза:

— Тума са фееса!

Сивокосият нададе гневен вик, който веднага накара Огнената коса и беснеещите му приятели да замръзнат на място. Тогава вождът се обърна усмихнат към Мат и го отрупа с бърз порой от думи, от които американецът не разбра почти нищо.

— Моля, не толкова бързо — помоли го Мат на наречието на варварите, — аз вашия език не говори добре.

Сивокосият кимна с разбиране, после продължи бавно:

— Аз съм Рарок, вождът на нашето село. Ти ли падна от небето с тази летяща палатка?

Мат кимна.

— Аз съм Маддракс — представи се той с името, което беше получил от племето на Аруула. — Идвам от страната отвъд планините и искам да отида със спътницата си на север. Благодаря много за вашата помощ. Ако не бяхте вие, сега щяхме да сме мъртви.

— Лупите вече от няколко дни дебнат около селото ни — обясни гневно сивокосият. — Боят се от нашите *харпуни*. Нападат само жени и деца, които събират в гората дърва за огрев и плодове. Вашето появяване примами глутницата от леговището ѝ, така успяхме да убием много от зверовете. Затова, бъдете ни гости. Семейството ми ще се погрижи лично за ранената ти спътница.

Вождът посочи мимоходом с жест неколцина от мъжете наблизко, които веднага се заеха да освободят Аруула от останките на планера. Тогава подкани с жест Мат да го последва.

Огнената коса и приятелите му останаха още известно време, за да набучат вълчите глави на харпуните си.

След като прехвърлиха една малка височина в края на просеката, Мат видя иззиданите от ломен камък къщи, в които живееха Рарок и неговите хора. Селището се намираше непосредствено на брега на обширно езеро, чиито води се простираха чак до линията на хоризонта.

Рарок го атакуваше с множество въпроси. Очевидно любопитството на селския старейшина силно се подклаждаше от факта, че Мат и Аруула бяха паднали от небето. Пилотът изпитваше известна трудност да даде изчерпателен отговор на Рарок. Макар че през изминалите месеци беше научил много от езика на варварите, Матю беше принуден силно да опростява нещата и непрекъснато да ги доукрасява с жестове, за да обясни всичко.

В замяна научи, че хората в този край преживяват главно от земеделие и риболов. Езерото, което се беше ширнало пред тях, заради голямото си пространство беше наречено „малкото море“. В него имаше толкова големи рибни пасажи, че около бреговете му се бяха заселили петдесет и две села, които можеха да изпрацат лодките си, без да навлизат в чужд периметър.

Някои видове риба бяха твърде големи за улов с мрежи, затова трябваше да ги ловят с харпуни. Сигурното боравене с това оръжие се оказа много полезно и в борбата срещу вълците.

В края на селото завръщащите се победоносно хора бяха посрещнати от техните жени и деца, които при вида на набучените вълчи глави избухнаха в истински викове на радост. Навсякъде хората

танцуваха и взаимно се потупваха по гърба. Рарок не успя да потисне една горда усмивка на победител и незабавно се разпореди Аруула да бъде занесена в дома му.

Мат придружаваше мъжете, които носеха спътницата му към голяма сграда от недялан камък и с покрив от тръстика. На входната врата ги посрещнаха две жени, които не вземаха участие в радостните танци на останалите. За момент Мат дори си помисли, че по лицата им забелязва сянка на покруса. При вида на изпадналата в безсъзнание Аруула обаче жените пристъпиха към трескава активност.

По-старата от двете — жена на име Берлит — посочи на Мат да положи Аруула на леглото в едно малко помещение. Повелителният тон, с който Берлит даваше указания и на вожда, не оставяше място за съмнение, че му е съпруга. Въпреки напредналата си възраст имаше лице с красиви черти, оброчено от лешниковокафяви коси, сплетени в две изящно навити плитки.

Ако човек се абстрахираше от бръчките и няколкото килограма телесно тегло в повече, тогава би забелязал, че по-старата жена беше точно копие на младата. На Мат не му беше необходим кой знае какъв усет, за да разбере, че момичето е дъщеря на Берлит.

Но Анака не носеше плитки, а беше сплела косата си като на червенокосия гигант, който беше направил впечатление на Мат на просеката. За разлика от него обаче я беше завързала високо с ивица плат. Металните перли, вплетени в къдриците ѝ, се блъскаха с тракане една в друга, когато влезе в стаята с леген в ръцете.

Мат я наблюдаваше как с парцал почисти Аруула от мръсотията. Не можеше да не се възхити от формите на Анака, които семплата ленена рокля подчертаваше още повече. Ако вече не беше свързан с Аруула, сигурно нямаше да хвърля само скрити погледи към чаровната красавица.

След като наложи влажна кърпа върху челото на изпадналата в безсъзнание, Берлит изгони от стаята Мат и дъщеря си.

— Спътницата ти има нужда от спокойствие — обясни тя грижовно, но категорично на pilota. Преди да затвори вратата, допълни с многозначителен поглед: — Вън има корито, където можеш да се измиеш!

Едва сега на Мат му хрумна, че падането не го е отминало, без да остави следи. Послушно се затътри навън. На мястото за миене свали

маслинозеленото си яке и фланелката със същия цвят.

Хладката вода го оживи. Обиграно посегна към снопчето листа от сапунче, които бяха окачени над коритото. Мат знаеше, че много племена използват това растение като сапун. Разтри листата и мълчаливо се намаза с кремавата субстанция, която се съдържаше във вътрешността на жилките.

Докато Мат се миеше основно, Анака се показва пред вратата и изля мръсната вода от легена. Подсмивайки се, спря до чужденеца и каза:

— Понякога майка ми е груба, но винаги мисли доброто на всички!

Мат се усмихна:

— В това аз не се съмнява — отговори на диалекта на варварите. — И аз благодари за ваше гостоприемство. Без вас положение на Аруула бъде зле.

Анака махна смутено с ръка, сякаш помощта ѝ беше нещо, което се разбира от само себе си. Същевременно плъзна поглед по горната част от тялото на Мат.

Пилотът не си въобразяваше кой знае какво. Междувременно беше привикнал с факта, че хората го разглеждат с любопитство, тъй като по фините си нюанси снагата му се различаваше от техните. Защото, макар че като командир от ВВС беше закален в тренировките и трябваше да бъде здрав като кремък, телосложението му носеше отпечатъка на ХХІ век. Атлетичната му фигура беше много по-изящно скроена, отколкото на хората от това сурово време, които бяха принудени да растат при много по-трудни условия на живот.

Анака тъкмо понечи да попита нещо, когато изведнъж погледна изненадано покрай Мат. За момент в израза на лицето ѝ се уравниаваха радост и възмущение, докато в последна сметка една бегла усмивка надделя над досадата.

— Не бива да идваш тук, Фрадак — укори някого нежно, ала тонът ѝ я изобличаваше в лъжа.

На Мат му беше необходимо малко време, докато разбере за кого се отнася предупреждението. Не беше особено изненадан да види червенокосия гигант. На пазарния площад имаше само няколко жени със сплетените коси, затова не беше трудно да се отгатне, че и Анака принадлежи към групата, свързана с Фрадак.

Огненият перчем хвърли яростен поглед към Мат. Очевидно не му харесваше някакъв чужд човек да се навърта полугол около приятелката му. Мат не обърна внимание на неодобрението и равнодушно посегна към една ленена кърпа, за да се избърше. В момента наистина си имаше достатъчно други грижи, за да се занимава с фантазиите на някакъв ревнив рибар.

Фрадак очевидно сметна за своя победа факта, че чужденецът не отвърна на погледа му. Доволен, застана пред Анака и заби острието на харпуна в земята. На тъпия край на дървената дръжка все още беше набучена вълчата глава, по кървавите краища на чиято шия се събираха първите мухи.

— Убихме зверовете, които застрашаваха селото ни — заяви Фрадак с нескривана гордост. После, с пренебрежителен поглед към мнимия си съперник, допълни: — Спасихме също този мъж и спътницата му.

— Знам — отговори Анака с усмивка, — всички рибари говорят за това. — Изглежда се ласкаеше, че Фрадак е посветил победата си на нея.

Той използва благоприятния момент и постави ръце върху раменете ѝ.

— Разбираш ли какво означава това? — попита я той съзаклятнически. — Изправихме се вкупом срещу една заплаха и победихме! Онова, което веднъж е минало добре, може пак да успее!

Мат не можеше да каже дали думите на Фрадак или докосванията му бяха онова, което накара Анака да се изчерви. Във всеки случай беше крайно време да остави двамата влюбени сами. Тъкмо взе якето си, когато от вратата излезе Рарок.

— Престани да залъгваш дъщеря ми с празни приказки — изръмжа строго вождът. — Знаеш добре, че не можеш да я вземеш за жена, така че стой по-далеч от нея, както ти заповяда съветът на селото!

— Има много мъже, които не са съгласни с решенията на старите — протестира гневно Фрадак.

Анака се опита с незабелязани движения да укроти приятеля си, но гигантът не обърна внимание на жестовете ѝ. Предизвикателно се изправи пред вожда, когото надвишаваше с цяла глава.

Рарок никак не се уплаши от това агресивно поведение.

— Мери си думите, Фрадак — просъска тихо. — Инак ще трябва скоро да живееш с ордата си извън нашата общност. Така ще разберете колко е трудно да се справяте сами. Никое от другите села няма да ви приеме. Едва *тогава* ще проумееш колко добре се живее по нашите закони!

Фрадак изслуша мълчаливо заплахата, но лицето му ясно показваше колко тежко я приема. Преди да успее да отговори нещо, вождът прекрати спора, като изпрати дъщеря си вкъщи. Анака хвърли поглед към приятеля си, с който горещо го молеше да не извърши нещо необмислено. После послушно влезе вътре.

— Да влезем в кухнята, Маддракс — обърна се Рарок към госта си. — Сигурно си гладен.

Матю си поотдъхна. Радваше се, че спорът не се разгорещи още повече, защото, макар и да разбираше гнева на нещастно влюбения, в случай че се стигнеше до свада, трябваше да се бие на страната на домакиня си.

Мълчаливо последва поканата на Рарок.

Тъй като Фрадак изобщо не се готвеше да му стори път, Мат трябваше да мине покрай него. При влизане в къщата му обърна гръб и почувства неприятен сърбеж в плешките. Допускаше по принцип, че на влизане в къщата агресивният рибар от ярост може да го нападне коварно отзад. Но когато Мат се извърна, за да затвори вратата, подозрението му се оказа неоснователно, Фрадак отдавна се беше обърнал и тъкмо изчезваше между няколко къщи. Изостави харпуна с вълчата глава.

Черепът на Аруула кънтеше като каменоломна, в която цяла армия от роби блъскаше с гигантски чукове в скалните стени. С охкане обгърна болящата я глава и се изправи в леглото.

— По-добре ли си вече? — осведоми се Мат, който след обеда бдеше над леглото ѝ с картата на Европа върху коленете си.

— Ако черепът ми не се пръсне до вечерта, ще оживея — отговори варварката на английски. През последните месеци красивата варварка беше научила значително по-бързо езика на Мат, отколкото той словесния запас на тукашното население, който беше съставен от откъслечи от италиански, френски и немски.

Вероятно способността на Аруула бързо да схваща нещата беше свързана с телепатичния ѝ дар. Изглеждаше, сякаш чувства *смисъла* на думите му и автоматично запамятава превода им в подсъзнанието си.

Освен една голяма цицина на главата Аруула не беше получила други външни травми. Въпреки това Мат постави успокоително ръката си върху нейната, за да я възпре от твърде резки движения.

— Доста добре си се наредила при катастрофата.

Варварката послушно се облегна на възглавницата си.

— Къде се намираме? — попита.

— При рибари, които ни оказват гостоприемство — отговори Мат. — Ако разчитам правилно картата, термиката ни е захвърлила при Лак Леман, голямо езеро в някогашна Швейцария.

— И какво значение има това за нас? — осведоми се Аруула, която не се справяше с понятията от неговото минало.

— Това ще рече, че сме на верен път към някогашната моя база в Берлин — обясни Матю, преди да допълни с усмивка: — Освен това означава, че през следващите дни ще трябва да се храним предимно с риба.

Очите на Аруула грейнаха.

— Гладна съм като вълк.

— Сякаш съм предчувствал — отвърна Мат и вдигна една дървена паница, върху която имаше печена пъстърва. Рибата поне изглеждаше като пъстърва, макар че беше почти двойно по-голяма.

Варварката се нахвърли лакомо върху обяда. Пренебрегвайки всякаква трапезна култура, накъсваше рибата с голи ръце и пяхаше парченцата в устата си. Мат не обърна внимание на грубите навици на хранене на приятелката си и ѝ разказа за борбата с вълците и

последвалите я събития. Когато стигна до спора между Рарок и Фрадак, Аруула се заинтересува.

— Вероятно Анака вече е обещана на друг мъж — рече тя с пълна уста.

— И аз така предполагам — кимна Мат. — Не ми харесва особено, но в крайна сметка не ни засягат тукашните нрави и обичаи. — Поднесе на Аруула паница с вода, за да почисти ръцете и лицето си, преди да занесе празните съдове в кухнята.

Рарок и семейството му се зарадваха искрено, когато чуха, че спътницата на Мат е по-добре. Анака веднага скокна, за да разгута възглавниците на Аруула и да се осведоми за други нейни желания.

Мат я остави да го стори. Беше очевидно, че дъщерята на Рарок гореше от нетърпение да се поразговори с друга жена. Може би не излизаше често от дома си.

Аруула и Анака се разбраха веднага. Ведро се разбърбиха, сякаш бяха стари приятелки. Разговорът им потръгна така добре, че Аруула реши да остане в леглото си, макар че междувременно отново се чувстваше добре. Колкото повече продължаваше разговорът, толкова по-силно обаче ментално надарената варварка долавяше, че веселостта на Анака е престорена. Дълбоко в душата ѝ нещо потискаше младата жена.

— Заради приятеля си ли си тъжна? — поинтересува се Аруула съчувствено.

Анака пребледня за момент, но бързо се окопити.

— Маддракс ти е разказал за спора между Фрадак и баща ми — каза тя сломена. — Да, това ми създава проблеми, но не бих искала да говоря за него.

Аруула кимна с разбиране, макар че по тялото ѝ преминаха студени тръпки. С всяка своя фибра чувстваше, че Анака я лъже! Причината за неприятностите ѝ в никакъв случай не беше някаква забранена любов, а нещо друго... много по-лошо! Аруула се опита незабелязано да подслуша мислите на своята събеседница, но Анака, както изглежда, напълно потискаше онова, което ѝ създаваше грижи. Така че Аруула долови само едно бегло предчувствие за нещо мрачно, застрашително, което хвърляше рибарката в най-ужасен страх.

Двете жени продължиха разговора си още известно време, но контактът помежду им внезапно беше помрачен по странен начин. След като размениха още няколко незначителни фрази, Анака отново се сбогува с нея.

Аруула гледаше безпомощно след момичето, преди да се надигне от леглото. Вече нямаше желание да лежи сама в стаята. Така че се облече — с ботуши до коленете, кожена препаска и жилетка от пльша кожа без ръкави — и отиде в кухнята, където беше посрещната от Маддракс.

— Отново си на линия — зарадва се той.

Аруула кимна.

— Малко чист въздух няма да ми се отрази зле — обясни тя. — Ще дойдеш ли с мен?

— Разбира се — съгласи се бързо Мат, доволен, че имаше възможност да се поразтърпче. Радваше се, че може да проучи живописното рибарско село.

След като напуснаха къщата, варварката му разказа за разговора си с Анака и за тъмните страхове, които беше усетила в духа на рибарката.

— Нямах ли представа какво се крие зад всичко това? — попита Мат безпомощно.

Аруула поклати глава, след което къртящата болка се поотдръпна за момент.

— Знам само, че цялото семейство крие нещо от нас — обясни тя с намръщено лице. — И майка й е вътрешно твърде нещастна.

— Може би някаква семейна трагедия, за която не искат да разказват на всеки чужденец — предположи Мат, докато стигнаха на брега на езерото. — Е, за разнообразие, никой няма намерение да ни стори зло. Въпреки това утре би трябвало отново да потеглим на път.

Аруула кимна отнесено. Гледаше блестящата водна повърхност, която се простираше до хоризонта.

— Сигурен ли си, че вече не сме на морето? — прошепна тя слисано.

— Съвсем сигурен — потвърди Мат.

И той не можеше да избегне успокояващото въздействие на бистрото езеро. Само от време на време някоя огромна щука

пробиваше равната като огледало повърхност. Няколко малки рибарски лодки кръстосваха водата.

На по-малко от двайсет метра от Мат и Аруула, навътре в езерото навлизаше дървен пристан за лодки. Там неколцина рибари се занимаваха с подготовката на лодките си за отплаване. След като бяха прекарали сутринта в лов на вълци, искаха да оползотворят остатъка от деня за улов на риба.

Макар че над водите подухваше лек бриз, мъжете се потяха, защото по това време на денонощието слънцето излъчваше най-силна горещина. Мат с удоволствие би придружил рибарите в плаването им, но предпочиташе да използва следващите часове за проверка и попълване на екипировката си.

— Какво ще кажеш за една малка баня? — прекъсна мислите му Аруула. Когато се обърна към варварката, тя тъкмо сваляше жилетката си от космата кожа. Мат спря стриптийза ѝ с бърз жест.

— Тук не можем просто ей така да скачаме голи във водата — предупреди я той. — Знае ли човек какви са обичаите в това село.

Аруула повдигна равнодушно рамене. Беше ѝ все едно дали хората ще я видят гола или не. Въпреки това беше оставила върху си поне кожената препаска, когато боса изтича във водата. Щом глезените ѝ потънаха в студената вода, тя нададе радостни викове.

Но преди още да се хвърли напълно в талазите, прозвуча силен предупредителен вик. Мат не можеше да разбере какво им крещяха хората от пристана, но един широкоплещест рибар вече тичаше към тях.

Аруула застана слисано във водата, която стигаше до бедрата ѝ.

— Какво има? — посрещна тя сърдито шишкото. — Няма да ви подплаша рибата.

— Не става дума за това — каза със задъхване рибарят, на когото няколко косъма бяха залепнали на потното му лице. — Но в това езеро живеят опасни хищни риби. При пълнолуние са особено агресивни, затова по това време никой от нас не отива да плува. И вие не бива да го правите!

Аруула погледна недоверчиво мъжа, но Мат беше принуден веднага да си помисли за южноамериканските пирани. С някакво разбираемо само за Аруула движение на главата ѝ даде да разбере, че трябва отново да излезе на брега. После благодари на човека за

предупреждението. Дебелият изчака докато Аруула стъпи на суха земя, после любезно кимна на Мат и се върна при платноходките.

Аруула гледаше сърдито след рибаря.

— Е, не се предвземай — успокояваше я Мат. — През следващите дни можем да идем другаде да поплуваме.

Барварката поклати възмутено глава.

— Мъжът излъга — изсъска тя тихо, — почувствах го съвсем ясно!

Мат погледна замислено към лодките, които излизаха в *малкото море*. Неколцина рибари любезно им махнаха с ръка на сбогуване.

Но това впечатление беше измамно. През последните месеци Аруула достатъчно често доказваше менталните си способности. Нямаше съмнение — хората в това мирно рибарско селце криеха нещо от тях.

Тъмната фигура, която в късния час се прокрадваше между къщите, беше нахлупила качулката на наметалото ниско над челото си. Като опитен крадец използваше сенчестата част на улицата, за да стигне до дома на Рарок, без някой да го забележи.

Въпреки бледата лунна светлина забуленият представляваше само някаква тъмна сянка, защото беше намазал със сажди ръцете и лицето си, също като тясното острие на ножа си, което сега внимателно пъхна между капациите на прозореца. След няколко опита успя да повдигне поставената отвътре запънка.

Тихо разтвори дървените крила, зад които зееше черна дупка. Без да се колебае, взломаджията се метна през прозореца в къщата. Сръчно омекоти скока в коленете си, така че не предизвика и най-малък шум върху здраво утъпкания под. Мина малко време, докато зениците му привикнат към тъмнината, после откри леглото, в което спеше Анака. С безшумни стъпки се примъкна и се наведе над спящото момиче.

Някакъв естествен инстинкт, изглежда, предупреди Анака за опасността, защото внезапно се извърна и отвори очи. Устните ѝ се приготвиха да нададат ужасен вик, но още преди какъвто и да е звук да успее да напусне гърлото ѝ, свободната ръка на взломаджията се стрелна напред. С яка хватка затвори устата ѝ.

— Тихо! — заповяда ѝ непознатият. Тогава смъкна качулката от главата си и продължи с по-мек тон: — Аз съм, Фрадак. — Махна огромното си ръчище от устните ѝ, когато беше сигурен, че няма да издаде присъствието му.

По лицето на Анака отначало се изписа изненада, после — гняв.

— Да не си се побъркал? — просъска тя тихо. — Ако баща ми те види тук, ще те убие!

— Докато Рарок се събуди, ние вече ще сме през девет села в десето — ухили се Фрадак. — Хайде, ела с мен, подготвил съм всичко.

Анака поклати тъжно глава.

— Но ти знаеш, че не може така. Съдбата ми е предопределена! Потърси си друга за жена. Някоя, която ще може да те дари с деца и да остарее заедно с теб.

Макар че думите ѝ звучаха храбро и убедително, когато ги изрече, очите ѝ плувнаха в сълзи.

— Баща ти може и да се подчинява на решението на жреците — изръмжа Фрадак, — но аз няма да го сторя.

С тези думи измъкна Анака от леглото. Протегна се към ленената ѝ дреха, която беше оставила на малко столче, и я хвърли в ръцете ѝ.

Вместо да я облече върху светлата си нощница, Анака притисна грубата материя пред гърдите си.

— Не, няма да дойда с теб — заяви тя решително.

— Тогава за твое добро ще трябва да те принудя — кипна гигантът и протегна двете си ръце към нея. Докато приятелката му се усети, метна я на раменете си и побягна с нея към прозореца. Преди обаче да успее да прехвърли единия си крак през прозоречната рамка, Анака изкрещя с всички сили за помощ.

Побеснял, Фрадак я свали и отново запуши устата ѝ. Този път Анака не беше замръзнала от уплаха, ами го ухапа силно. Зъбите ѝ се забиха толкова дълбоко в пръстите му, че почувства между устните си вкуса на кръвта.

С ругатни Фрадак отдръпна ръката си и невярващ, се втренчи в раната.

— Помогнете ми! — продължаваше да пици Анака. — Фрадак иска да ме отвлече!

За момент изглеждаше, като че ли рибарят има намерение да напляска приятелката си, после просто я измъкна през прозореца.

Анака яростно размахваше юмруци около себе си, но нищо не можеше да стори срещу яката хватка на планината от мускули.

Тъкмо бяха навън, когато се блъсна вратата на спалнята й. Нахълта баща й, следван от Маддракс и Аруула. Когато тримата видяха, че Анака я няма, побързаха да отидат до прозореца.

Мат изскочи пръв навън и започна преследването. За щастие Фрадак не беше отишъл твърде далеч. Анака с всички сили се съпротивяваше на своя похитител.

— Пусни я! — изръмжа Мат на гиганта.

Фрадак рязко се обърна, така че Анака грубо се стовари на земята. Загледа втрещено пилота, с разкривено от ярост лице.

— Какво знаеш ти, чужденец? — изрева той като луд, докато вадеше камата изпод наметалото си. — Разкарай се от пътя ми или ще съжаляваш!

Тъй като Мат беше само по гащета и нямаше никакво оръжие, не му оставаше нищо друго, освен да се защитава с голи ръце.

Но още преди да се стигне до размяната на удари, Рарок и Аруула пристигнаха. Същевременно се отвориха вратите на околните къщи и други рибари наизлязоха навън. Някои носеха факли, които изпълниха площада с трепкаща светлина.

— Откажи се — заповяда и Рарок на похитителя. — Не можеш да ни избягаш.

— Глупако — изфуча презрително Фрадак, — правя това само за доброто на дъщеря ти!

— Знам — обясни вождът изненадващо съчувствено. — Но и ти не можеш да я предпазиш от съдбата й. Пусни я. Виждаш, че не иска да дойде с теб.

— Никой няма да ми попречи да отведа Анака на сигурно място! — изкрещя отчаяно Фрадак. — Дори и тя самата! — С ръмжене се огледа в кръг, за да държи стоящите наоколо на разстояние — но нищо не помогна. Жителите на селото тръгнаха вкупом срещу него. Кръгът светкавично се затвори, но преди някой да успее да посегне към Фрадак, той се завъртя в кръг с камата.

Рибарите рязко се отдръпнаха. Естествено при обща атака можеха да надвият гиганта, но ако се стигнеше до борба не на живот, а на смърт, той щеше да завлече със себе си в гроба и неколцина от

нападателите. Фанатичният блясък в очите му показваше ясно, че е решен на всичко.

За няколко секунди настъпи патова ситуация, защото Фрадак не можеше да избяга, а рибарите не можеха да го надвият.

Преди положението да се успокои, изведнъж се стигна до спор между стоящите наоколо. Някои от поддръжниците на Фрадак незабелязано се бяха смесили с останалите в кръга. Не мина много време и започнаха първите сбивания.

Макар че кланът на Фрадак представляваше малцинство, действаше решително. Ала и другите рибари бързо се организираха и сплетените коси реагираха на това с все по-голямо насилие. Беше само въпрос на време боричкането да се превърне в истинска битка.

Мат се реши на бърза намеса, с която да сложи край на цялата тази история.

— Извикай на приятелите си да се отдръпнат — обърна се той грубо към гиганта — или искаш да признаеш поражението си?

В очите на Фрадак светна омраза.

— Осмеляваш се да ме наричаш страхливец ли? — изпъхтя той невярващ.

Трябваше гигантът да се застави да проумее, че с мъка удържа трудното си положение. Беше свикнал да разрешава проблемите си с груба физическа сила, но срещу хората от своето село не искаше да използва насилие. И за него беше добре дошло, че някакъв чужденец се намесва в работите му. Така можеше да даде воля на сдържаната с мъка ярост. Надавайки гневен вик, пусна Анака, за да се втурне с камата срещу Мат.

Той очакваше атаката. Вместо да се отдръпне назад, направи крачка към Фрадак, изстреля дясната си ръка право под гърдите на гиганта, точно както го бе научил при обучението си в близък бой.

Фрадак изстена, когато кокалчетата на ръката на неговия противник се забиха в слънчевия му сплит. С пъхтене изпусна камата, преди да се стовари на земята и да остане да лежи превит надве.

Изведнъж на уличката стана толкова тихо, че се чуваха ударите на крилата на някаква нощна птица. Двете групи, които все още бяха изправени враждебно една срещу друга, сега загледаха заедно чужденеца, който беше надвил най-силния от селото им. Изглежда,

никой не можеше да проумее как така Фрадак можа да бъде победен с един-единствен удар.

При вида на стенещия гигант куражът на съучастниците му ги напусна. По лицата на другите рибари обаче не се четеше никакъв триумф. Вместо това боязливо се втренчиха в Мат, когото не можеха правилно да преценят.

Пилотът използва ситуацията на всеобщ шок, за да призове мъжете към разум.

— Вместо да се бием, би трябвало спокойно да говорим за съществуващите тук проблеми — предложи той на Рарок.

Вождът кимна.

— Маддракс има право — потвърди той. — Дължим му обяснение.

Докато повечето рибари се върнаха обратно в хижите си, съветът на селяните се събра в дома на Рарок. Само Фрадак остана със старейшините, които гледаха на него повече със състрадание, отколкото с яд.

Макар че великанът се беше съвзел след нападението на Маддракс, гледаше сломен в пода. Анака погали нежно сплъстените коси на похитителя си, но Фрадак със сърдито тръсване на глава се освободи от нежностите ѝ. Тогава погледна Матю Дракс с кървясалите си очи, сякаш обвиняваше чужденеца за осуетяването на похищението.

Мат остави да рикошира изпълненият с омраза поглед, сърбайки подчертано спокойно супата си.

Берлит не се остави да я отклонят от намерението ѝ да разпали пламъците под големия котел, за да притопли остатъка от рибената чорба. След като на всички присъстващи беше поднесена паница димяща супа, настана тишина. Рибарите погледнаха вожда си в очакване. Дали щеше да посвети чужденците във всичко?

— Малкото море е източникът на нашето богатство — обясни Рарок без много увъртания. — Хората, които живеят по бреговете му, никога не страдат от глад. Дори и през зимата, когато пробиваме дупки в леда, за да ловим риба. Това богатство дължим на *Лемар*, мрачния бог от недостъпните дълбини. За плячката, която подкарва към нашите харпуни, той изисква данък, който рибарите плащат от поколения наред. Преди Лемар прибирал кървавата дан произволно, въпреки това рибарите отново и отново излизали в езерото, защото ловът в околните планини е далеч по-опасен.

Мат почувства как по гърба му минават студени тръпки, когато му стана ясно, че под *кървава дан* се разбират рибари, които загиват по време на риболова. С оглед на големината, която някои риби имаха, нямаше нищо чудно, че тези неща непрекъснато са се случвали.

Или пък в езерото има едно-единствено същество, което хората почитат като божество? Преди Мат да се осведоми за това, Рарок продължи разказа си.

— По-рано Лемар причинявал много страдания. Бащата на моя баща, който е преживял тези времена, разказваше много тъжни истории. Понякога само в течение на няколко луни било унищожавано цяло село, докато рибарите от отсрещния бряг били пощадявани в продължение на много лета. Едва когато главните жреци от Урлок

склучили мир с Лемар, станало по-добре за всички. Светите мъже постигнали, щото богът вече да не напада безразборно, ами да се задоволява с жертвите, които били избрани от висшите. Петдесет и две селища се намират около бреговете на малкото море, така че в течение на една година всяко село оплаква само по един мъртвец.

Мат не можеше да повярва на онова, което чу.

— Значи ли това, че вие храните този Лемар с хора, за да не напада лодките ви? — попита той невярващ.

— Лемар получава нашата дан — поправи го вождът сърдито. — Само когато получава жертва на всеки седем дни, малкото море е безопасно за нас. Всеки, който е избран от жреците за святото приношение, може в продължение на три луни да уреди наследството си и да се сбoguва с любимите си хора. По такъв начин избраникът има достатъчно време да уреди жена си под закрилата на друг мъж, а избраницата може да намери грижовна майка за децата си. Така не е ли по-добре, отколкото човек да бъде грабнат от смъртта без предупреждение.

Мат не можеше повече да търпи венцехвалението на този нечовешки ритуал, при който всяка седмица беше жертван по един човек.

— Защо просто не убиете това животно с харпуните си? — избухна той. — Тогава *никой* от вас няма да е принуден да умира!

Лицето на Рарок се смръщи.

— Срещу един бог не можеш да се бориш — отговори той със звънлив глас. — Мислиш ли, че нашите предци не са опитвали? Мнозина добри мъже са дали живота си, но *никой* не е успял дори и да рани Лемар. Накрая са били принудени да разберат, че на един непобедим бог можеш единствено да му се покориш.

Фрадак през цялото време седеше мълчаливо в един ъгъл, но всеки път, когато се споменеше името Лемар, лицето му се изкривяваше от гняв. Накрая вече не можеше да сдържа мълчанието си.

— Винаги е имало мъже, които не са вярвали в безсмъртието на *демона* — намеси се той сърдито.

При това титулуване на бога им събралите се рибари изстенаха, сякаш Фрадак беше изрекъл богохулство. Въпреки това той продължи равнодушно:

— Не всички мъже, които са встъпили в борба срещу Лемар, са погубени от него! Някои са загинали от ръката на приятели и роднини, които са се опасявали, че в противен случай демонът ще поиска да им отмъсти. Точно както вярващите преследват всички избрани, които не искат да умрат. Който не отиде доброволно с жреците, насила го замъкват в манастира в Урлок.

— Никой не може да се ползва от плодовете на нашата вяра и после да нехае за жертвите, които Лемар изисква — отвърна пламенно Рарок, макар че това се отнасяше и за живота на дъщеря му.

— Злите езици твърдят, че човек можело да си откупи благоволенieto на жреците — отговори му Фрадак язвително. — Ако през миналото лято беше подарил повече за новата сграда на манастира, може би Анака нямаше да умре.

Лицето на Рарок пламна като тъмночервена маска, а треперещите му ръце се свиха в юмруци. За известно време изглеждаше, като че ли иска да се нахвърли срещу Фрадак, но после се задоволи само с това, да изръмжи силно:

— Твоите думи са богохулство, непрокопсан сине на тарак! Още една такава безсрамна лъжа и висшите служители ще узнаят за това! На преподобния Золек вече му е известно, че държиш подстрекателни речи!

Фрадак пребледня при тези думи, въпреки това изръмжа:

— Не се страхувам от преподобните в Урлок!

Над помещението се възцари застрашително мълчание, докато Фрадак и вождът си хвърляха огнеметни погледи. Преди кавгата да се нагорещи, Аруула се намеси:

— Вместо да спорите, би трябвало да помислите за начин как да спасим живота на Анака!

— Няма такъв! — кипна Фрадак. — Трябваше да жертваме теб и Маддракс! На демона му е все едно кой му е подхвърлен за храна. Другоселците водят на жреците и чужденци — и добре правят.

— Глупости — прекъсна Рарок думите на великана. — Изборът на жреците е свещен ритуал, който не бива да се осквернява с измама. Дъщеря ми е избраница, която достойно се подготви за своя край. Смъртта ѝ няма да бъде напразна, защото от нейната жертва извира нов живот. Повече нямаме какво да си кажем. Вървете всички по домовете си...

След това мъжете от селото станаха. Дори и Фрадак, изглежда, след известно колебание се подчини, само Маддракс не обърна внимание на решението на вожда.

— Само за един момент — помоли ги той, макар че по ужасените лица на присъстващите можеше да разбере, че върши светотатство. — Няма безсмъртно същество, също и този Лемар. С подходящо оръжие човек сигурно може да го убие. Видяхте летателния апарат, с който дойдох. Разполагам с още чудотворни неща. Заедно можем да се опитаме...

— Млъкни, Маддракс! — прекъсна го решително Рарок. — Говориш против нашия бог! Ако не беше гост в дома ми, заради това богохулство щях да те убия на място! Така че искам ти и Аруула на зазоряване да напуснете селото ни.

Въпреки резкия отказ Мат поиска да отговори, но Аруула предупредително го ощипа по хълбока. Рарок се обърна и изчезна в задната част на стаята, докато рибарите отидоха към вратата. Само Фрадак остана още за момент.

— Да се надяваме, че оръжията ти са по-добри от летателния апарат, с който падна от небето — иронизира го червенокосият и агресивно пристъпи към Мат. — Инак морският демон ще те погълне по-бързо от жертвоприношенията.

Анака му препречи пътя.

— Върви си — обърна се рязко към приятеля си. — За днес причини достатъчно беди.

Острите думи на Анака накараха гиганта да се отдръпне назад. За момент погледна тъжно любимата си, после мълчаливо се измъкна.

Мат гледаше със смесени чувства след него. Макар че Фрадак се държеше като грубиян, беше единственият в селото, който имаше достатъчно кураж да се изправи срещу съществуващия ред. Това импонираше на американеца, който с удоволствие искаше да помогне на рибарите, но против волята на местните хора едва ли би могъл да предприеме нещо.

Всякакъв по-нататъшен разговор с вожда беше безсмислен. Потънал в мрачно настроение, Рарок седеше на кухненската маса, на която пред него имаше кана упойваща напитка от ферментирали горски плодове. От време на време доливаше чашата си, която непрекъснато изпразваше на големи глътки.

Обезсърчени, Мат и Аруула се оттеглиха в стаята си. Може би на следващия ден щеше да се появи по-добра възможност за разговор с Рарок.

През тази нощ Мат не успя истински да заспи. Непрекъснато се въртеше в леглото, докато си блъскаше главата как да помогне на Анака. Скоро мислите му започнаха да се въртят в кръг. Защото едно нещо не можеше да отмине: Колкото и варварски да изглеждаше жертвеният култ на рибарите, той представляваше вярата, на която тези хора бяха последователи. Какво право имаше да се намесва в работите им, щом дори самата Анака по свой почин се подчинява на призива на жреците? Накрая Мат се примири с факта, че не може да промени обичаите на това място и че трябва да остави рибарите сами да определят съдбата си.

С тази мисъл се унесе в лека дрямка, от която след два-три часа го събуди ясен звън. Първоначално си помисли, че мелодичното пеене е просто част от обърканите му сънища. Но тогава забеляза, че шумът се приближава към къщата на Рарок.

Мат отвори любопитно капачите на прозорците и съгледа малка процесия, която минаваше с отмерени крачки по уличките на селото. Петимата плешиви мъже бяха загърнати в червени одежди, които се спускаха до стъпалата им. Водачът им беше с кокалеста фигура, слабото му лице му придаваше прилика с някаква граблива птица. В мършавите си пръсти носеше изкусно усукана метална тръба, която бегло напомняше музикален триъгълник. На равни интервали удряше с чукче по инструмента, който издаваше звънлив тон, който отекваше в цялото село.

— Това трябва да са жреците от Урлок — прошепна до Мат Аруула.

Матю Дракс кимна. Докато трескаво обличаше бойната си униформа, наблюдаваше как процесията мина покрай набучената вълча глава и се спря пред къщната врата. Жрецът с птичата физиономия удари бързо три пъти инструмента, сякаш имаше намерение да възвести пристигането си и на глухите в селото. След като пронизителният звън заглъхна, извика с висок глас:

— Преподобните от Урлок пристигнаха, за да вземат избраницата Анака!

Думите му едва бяха отзвучали, когато външната врата се отвори. Първо излезе Рарок с жена си. Следваше ги Анака, която носеше най-красивата си рокля. Празнична одежда от син плат с втъкани златни нишки.

— Поздравявам ви, преподобни Мокас — Анака посрещна жреца с твърд глас. — Искам да ви последвам, за да накарам нашия бог Лемар да бъде по-милостив, та малкото море да храни и занапред народа ни!

Докато говореше, младата жена изглеждаше много спокойна, в същото време майка ѝ неудържимо плачеше.

Жреците приеха мълчаливо Анака при себе си и се върнаха по същия път, по който бяха дошли. Хората, които навсякъде излизаха от домовете си, се покланяха на процесията, която минаваше покрай тях. В някои лица се четеше състрадание към Анака, други рибари си бяха придали тържествен вид, сякаш младата жена я очакваше най-великият ден в живота ѝ.

Докато жреците минаваха покрай народа, Мокас вдигна украсеното с пъстри ленти чукче и поде отново познатия такт. Съпътствана от жужащия звън на странния инструмент, процесията изчезна в посока към брега, където чакаше боядисана в червено лодка с черни платна. Без съмнение — корабът на смъртта, с който отвеждаха избраниците от селата им.

След като Аруула и Мат се облякоха, взеха нещата си и отидоха в кухнята. Там завариха своите домакини, които се връщаха сломени вкъщи.

— Моля, подкрепете се, преди отново да тръгнете на път — помоли ги Рарок, сякаш съжаляваше за суровите думи, казани миналата нощ.

Макар че Мат не усещаше никакъв глад, седна на масата. Щеше да е неучтиво да отклони молбата на Рарок. Малко след това съжали за решението си, защото му беше тежко да преглътне и залък пред лицето на тихо ридаещата Берлит.

Рарок се откъсна от тягостната атмосфера, като набързо се сбогува и отиде при лодката си. На Мат отначало му се стори доста коравосърдечно, че вождът излиза на риболов тъкмо този ден. Но

вероятно като човек с практична нагласа просто е избягал в обичайната си всекидневна дейност, за да запази самообладание.

Веднага щом Рарок напусна дома си, Аруула се зае с плачещата майка. Утешавайки я, прегърна Берлит, ала какви ли думи за утеха можеше да каже при тази ситуация?

Варварката погледна безпомощно към Матю.

В този момент командирът по-скоро би предпочел да се изправи срещу орда агресивни тараци, отколкото да понася ужасното чувство за безпомощност. Но да избяга в този момент, би било признак на малодушие.

Отчаян, отмести настрана пълните с хляб и риба дървени чинии, докато се мъчеше да намери подходящи думи.

Тъкмо понечи да започне с една фраза за вярата и надеждата, когато външната врата се отвори със силен шум. Преди Мат да разбере как стана това, в къщата нахлуха орда рибари, размахващи харпуни. Матю инстинктивно посегна към хълбока си, но преди да успее да измъкне „Беретата“ си от джоба, той и Аруула бяха заобиколени от лъскави стоманени остриета.

— Без резки движения — предупреди Фрадак, — или спътницата ти ще умре. — Крайчетата на сплетените му кичури потрепваха, когато се изправи със стиснати юмруци пред Мат. Мъжете до него бяха от най-тесния му приятелски кръг, личеше по еднаквата им фризура.

— Напуснете веднага къщата и не досаждайте на гостите ми! — възмути се Берлит от младите рибари. Макар че заради загубата на дъщеря си гласът ѝ беше изнемощял, ги заплаши: — Ако Рарок разбере за твоето кощунство, ще те накаже!

— Когато вождът се върне, ние отдавна ще сме си отишли — игнорира протеста ѝ Фрадак. — Ще отидем на мястото на жертвоприношението. Ако езерният демон наистина се появи, надутият чужденец ще го убие, както обеща снощи. Или междувременно куражът ти те е напуснал, Маддракс?

— В никакъв случай — отвърна Мат невъзмутимо, а с поглед встрани към Аруула допълни: — А и не ми е нужно със силата на оръжието да се домогвам до нечия помощ.

Двуострите върхове на два харпуна бяха толкова близко до гърлото на Аруула, че вече не можеше да си поеме дълбоко въздух, без

да се изложи на опасност да ѝ разкъсат кожата. Варварката гледаше гневно противниците си, докато вътрешно съжаляваше, че е оставила меч си при багажа.

— Изборът е твой — изръмжа Фрадак с фанатичен блясък в очите. — Или ще се бориш срещу Лемар, или вашите глави ще кацнат на харпуните точно като тези на вълците. В случай че загубиш битката с езерния демон, поне ще спасиш живота на спътницата си.

Пред лицето на смазващото превъзходство в силите, на Мат не му оставаше нищо друго, освен да се съгласи. Би трябвало да стреля по-бързо и от светкавица, за да обезвреди рибарите, преди да пронизат Аруула с харпуните си. Освен това самият той се интересуваше какво се върши в манастира на Урлок.

— Добре — съгласи се той. — Ще се опитам да ви помогна. Но затова ми е необходима пълна свобода на движение. И трябва да ми разкажете всичко каквото знаете за Лемар.

В продължение на няколко секунди Фрадак гледаше втренчено човека срещу себе си, сякаш искаше да го пониже с пламналите си очи, но Мат без усилие издържа на погледа му. Накрая великанът кимна. След едно щракване с пръсти рибарите наведоха харпуните.

— Ако се опитате да бягате, ще съжалявате — предупреди Фрадак, преди в израза на лицето му да се прокрадне лека сянка на безпомощност. — Познаваме демона само от разказите на нашите бащи. Никой от нас не го е виждал. От дълго време се явява само на жреците.

Мат гледаше объркано ту един, ту друг рибар.

— А тогава откъде знаете, че това чудовище още съществува? — изрече невярващо. — Може би вече от цяла вечност жертвите напълно безсмислено братята и сестрите си.

Фрадак само поклати тъжно глава.

— Лемар е още там — обясни той мрачно. — Демоните са безсмъртни.

Поради неблагоприятния вятър пътуването до манастира продължи до късния следобед. Продължителното време в компанията на мълчаливите жреци късаше така нервите на Анака, че се зарадва, когато накрая видя кулите на Урлок.

Манастирът се намираше в един защитен залив, с който се свързваше нисък нос, удължен от пясъчни насипи. В средата на този изкуствено създаден полуостров имаше голямо, кухо отвътре метално образувание, което в отворената си долна част се опираше на няколко дървени ствола. Анака знаеше от разказите на баща си, че този крушовиден инструмент се използва за примамване на Лемар.

Недалеч от него на брега имаше сал. Състоеше се от шест свързани един с друг дървени трупи, покрити с метална плоча. Върху нея беше издигнато нещо като мачта, на която обаче липсваше платното.

На Анака не ѝ беше нужна кой знае каква фантазия, за да си представи, че този сал е предназначен за нея. Въпреки топлото лятно слънце младата жена усети ледени тръпки, като че ли я беше докоснало диханието на смъртта. Сякаш имаше необходимост да се види мястото на култа, за да ѝ се покажат последиците от ритуала.

Както всички рибари на малкото море, така и Анака беше прекарала детството си в страх, че може да бъде избрана за жертва на Лемар. Когато накрая получи съобщението, че е новата избраница на селото, прие съдбата си сравнително подготвена. Може би причината беше шокът от предстоящата смърт, но остана много по-спокойна от мнозина приятели и роднини. Особено Фрадак не искаше да се примири със съдбата ѝ, но тя непрекъснато апелираше към него да уважава решението на жреците.

Сега, когато видя сала, за пръв път съжали, че не избяга с Фрадак на север. Но колкото и да желаше да се върне в обятията му, за път назад беше твърде късно. Макар че можеше да плува добре, бягството беше безнадеждно, защото в манастира вече бяха забелязали пристигането ѝ.

Докато Мокас прибираше платното, на брега се стекоха други облечени в червени одежди жреци, за да я приемат. Когато дъното на лодката заора в мекото пясъчно дъно, веднага скочиха неколцина послушници, за да помогнат на Анака да излезе и да я заведат при върховния жрец.

Золек, най-главният между вярващите в Лемар, беше нисък, но добре охранен мъж, който напразно се опитваше да си придаде смутена физиономия. Когато Анака се приближи, дебелите му устни се разтвориха в нещо като усмивка.

— Колко жалко, че толкова красиво момиче трябва да умре толкова рано — каза той, придавайки си лицемерно-съчувствен вид. — Но бог Лемар изисква жертви от всички нас, за да можем и занапред да продължаваме да живеем в неговия земен рай. С удоволствие бих поканил избраницата в манастира, за да ѝ разясня подробностите около свящото ѝ дело, но за съжаление денят е вече доста напреднал, така че трябва да започнем незабавно церемонията.

Анака кимна на преподобния с разкривеното лице. Междувременно имаше нужда от всичките си сили, за да запази самообладание. Когато Золек се обърна и посегна към няколко грозда, които му бяха сервирани върху сребърен поднос, Мокас хвана ръката на избраницата. Заведе я в една палатка, построена малко по-назад.

— Тук можеш да се измиеш, за да посрещнеш нашия бог в безупречна чистота — обясни жрецът. — Роклята можеш да я дадеш на някого от послушниците, вместо нея той ще ти връчи жертвено облекло.

— Това е булчинската рокля на майка ми — заговори Анака объркана и със запъване. — Какво ще стане с нея?

— Ще бъде включена в инвентара на манастира — каза Мокас, — какъвто е обичаят.

Без по-нататъшни обяснения затвори входното чергило на високата колкото човешки ръст кръгла палатка. Анака съблече роклята си и се изми в пригответения за целта леген. Тъкмо се бършеше с ленена кърпа, когато в палатката влезе момче в червени одежди. За момент Анака се засрами поради голотата си, но послушникът я гледаше без особен интерес. Вероятно в тази палатка вече беше виждал безброй голи хора.

— Това е жертвената ти одежда — обясни момчето, подавайки на Анака някакво късо, бяло парче плат. — Твоята рокля ще поставя в раклата със скъпите платове.

Анака не обърна внимание на последната му забележка, защото гледаше слисано късите, бели гащички, които ѝ беше дало момчето.

— Сигурен ли си, че това не е предназначено за мъж? — осведоми се тя от послушника.

Момчето само повдигна рамене, преди да отговори:

— Това е одеждата, която ми даде преподобният. Волята му се направлява от Лемар!

Без по-нататъшни обяснения той взе синята копринена рокля и отново изчезна. На Анака не ѝ остана нищо друго, освен да навлече на краката си късия плат, та поне, доколкото е възможно, да покрие корема си. Дългите си сплъстени коси надипли грижливо върху голите си гърди. Въпреки това се чувстваше разголена и беззащитна.

Когато излезе пред палатката, луната вече беше изгряла на ясното вечерно небе, а слънцето избяга от нощния си преследвач и се скри зад хоризонта. Анака зъзнеше не само заради настъпващия вечерен хлад.

— Времето за жертвения ритуал настъпи — посрещна я Мокас, който държеше в ръцете си делва с боя и няколко пера. — Приеми тези свещени знаци, за да отидеш без страх на смърт.

Докато избраницата да се усети, жрецьт натопи връхчетата на перата в боята и нарисува религиозни символи върху гърба и бедрата ѝ. Анака почувства как се изпълва с нови сили. Не знаеше дали знаците наистина притежават силата да облекчат следващите ѝ стъпки, или помагат само защото твърдо вярва в това. Всъщност беше ѝ все едно. Главното беше да остави зад себе си възможно най-достойно малкото си останало за живот време.

С отмерена крачка следваше Мокас, който я отведе обратно на брега.

При вида на голите ѝ гърди устните на някои лица се изкривиха в похотлива усмивка, но повечето изглеждаха странно отнесени, сякаш духът им се намираще в някакъв друг свят.

Първожрецьт хвана Анака за ръка, за да я заведе до мястото на жертвоприношението, в това време жреците се подредиха зад тях в редица по двама.

Докато процесията минаваше по протежение на носа, Мокас отново удряше своя метален инструмент, който сега издаваше мрачен, направо заплашителен тон. Когато стигнаха до сала, внезапно подушна лек бриз. Макар че не се виждаше никакъв облак, който да закрива слънцето или луната, небето като че ли внезапно се смрачи, сякаш се

приближаваше нещо тъмно, поглъщащо тъмнината, на което трябваше да се поклонят дори звездите.

Въпреки свещените знаци по тялото си Анака внезапно почувства как страхът парализира крайниците ѝ. Следващите я жреци бяха принудени насила да я подбутват в последните ѝ крачки до края на носа, докато застане непосредствено пред жертвения сал.

Мокас хвърли съчувствен поглед към разтрепераното момиче.

— Ела с мен — помоли я той, подхващайки я нежно за ръката. — Колкото по-малко се съпротивяваш, толкова по-бързо ще свърши всичко.

Заведе я до мачтата на сала. Без да се противи, Анака се остави да я завържат за нея. Когато Мокас извади от широката си одежда кърпа за запушване на устата, Анака се отдръпна ужасена.

— Не е необходимо — увери го тя. — Няма да викам.

— Напротив, ще викаш — възрази жреецът тъжно. — Силно, колкото ти глас държи. Повярвай ми, трябва да го направим. Мнозина от нас не могат да понесат виковете за помощ на избраниците.

Паниката обзе Анака като диво животно. Докато Мокас пъхаше кърпата в устата ѝ, тя отчаяно дърпаше връзките, но за бягство вече беше твърде късно.

Жреците се събраха в полукръг около своя първосвещеник, който искаше да започне ритуала.

Золек скръсти ръце пред гърдите си и запя с ръмжащ глас, който отекна силно над прострялата се пред него водна шир. Като по някаква невидима команда и останалите жреци се присъединиха към мрачното пеене, което се понесе над езерото като примамващ зов. Звучеше като ужасяващ призив, който приканваше *Злото* да приеме своята човешка жертва.

Съпътствани от монотонния напев, четирима жреци вдигнаха един дълъг дървен ствол и го забиха в тялото на железния купол, след което прокътня глух звук, който се разнесе над гладката повърхност на езерото като тътнеж на буря. Този звук служеше като предупреждение за рибарите в езерото, но и като знак за Лемар, че жертвата му е готова.

Докато жреците удряха в равномерен такт металния купол, Мокас даде знак на трима послушници. Веднага момчетата се напънаха на сала и със задъхване го изблъскаха в спокойната вода.

Дървените трупи току-що бяха обгърнати от водата, мрачният хорал на жреците продължи да се усилва. С всеки плисък на вълна, който отнасяше Анака в откритите води, шибацият ритъм ставаше все по-силен и по-настойчив, сякаш композицията от мелодията и звука на купола трябваше да събуди бога, който спеше долу в езерото.

Внезапно Золек вдигна ръце към небето и извика:

— Ела при нас, велики боже Лемар! Приеми жертвата на покорните си служители, за да можем и занапред да се наслаждаваме на твоите богати дарове!

Заобиколилите го жреци започнаха да извиват напред-назад горната част на телата си, докато хоралът им се извиси в екстаз. Надвикваше ги единствено техният първожрец, който крещеше към небето все нови и нови заклинания, за да призове мрачния бог.

Анака не можеше да види странния ритуал, който се разиграваше на брега. В дива паника дърпаше връзките, докато се озърташе в езерото за мрачния бог, на когото трябваше да бъде принесена в жертва.

Отначало не можеше да се открие нищо, но когато вече започна да храни надежда, че ще бъде пощадена от лакомията на демона, съзря под водната повърхност да се стрелва някаква тъмна сянка. Отначало си помисли, че превъзбудените ѝ сетива са ѝ изиграли номер, но след това феноменът многократно се повтори и Анака разбра, че нещо кръжи там в дълбините.

Нещо, което чакаше салът да я отнесе още по-нататък.

Нямаше съмнение — там дебнеше Лемар!

— По дяволите — закъсняхме — изруга Фрадак с цяло гърло, когато видя как неколцина жреци изтласкват жертвения сал в езерото.

Матю пристъпи до рибаря. За момент го прикова видът на огромната църковна камбана, която жреците биеха в края на носа. Вероятно произхождаше от развалините на някаква голяма църква, която е била съборена след сблъсъка с кометата. Трябва да е била доста тежка работа да се пренесе до езерото, но сега не му беше времето да се възхищава на постиженията на жреците. Така че Мат се откъсна от останката от своето минало и изръмжа:

— Изгубихме толкова много време, защото последната част от пътя си изминахме пеш!

— Знам това! — отвърна ядосано Фрадак, защото предложението да се промъкнат откъм сушата беше негово. — Но ако бяхме плавали направо към залива, жреците щяха рано да ни забележат и вероятно щяха да убият Анака. Такива неща вече са се случвали.

Матю кимна. Знаеше, че Фрадак го е направил само от загриженост за приятелката си. В края на краищата никой от рибарите не очакваше, че жреците ще извършат церемонията толкова набързо.

Сега от неблагоприятната ситуация трябваше да извлекат възможно най-доброто.

Командирът се обърна замислено към Аруула, която седеше до него. Варварката наведе глава между коленете си и изглеждаше, че напрегнато мисли за нещо. Маддракс знаеше, че това е предпочитаната ѝ поза, при която с телепатичните си сетива *подслушваше* обкръжението си.

— Можеш ли да откриеш нещо подозрително? — попита я.

Аруула поклати глава.

— Долавям само страха на Анака и екстаза на някои жреци.

При тези думи Фрадак скочи гневно.

— Веднага трябва да я извадим от водата! — настоя той кипнал.
— И ако жреците ни се изпречат на пътя, ще видят звезди по пладне.

— Разбрано — съгласи се Мат, защото жреците не изглеждаха подготвени за някакво нападение. — Но когато сме във водата, трябва да бъдем внимателни. Това, че Аруула не долавя нищо необичайно, не значи, че там няма нищо.

Фрадак изчака нетърпеливо немощно формулираното обяснение на Мат, после побягна мълчаливо надолу към брега, направо към носа. Приятелите му го последваха безмълвно, та жреците да не забележат преждевременно атаката им.

На Мат и Аруула не им остана нищо друго, освен колкото е възможно по-бързо да ги последват.

Жреците дотолкова се бяха концентрирали в ужасяващия си ритуал, че забелязаха нападащите ги размирници едва когато бяха посред тях. Дори Золек гледаше като замръзнал вдигнатите харпуни, докато заклинанията, които напиреха от устните му, заглъхнаха в някакъв жаловит звук.

След като преодоля първия шок, опомни се за водещата си позиция на главен жрец. Погледна гневно Фрадак, който заповяда на хората си да държат в шах невъоръжените жреци.

— За това светотатство ще отидеш на дъното на езерото — крещеше гневно Золек. — Там Лемар ще те накаже с мъчителна смърт.

— Може и така да бъде — изфуча Фрадак, насочвайки върха на харпуна си към първожреца. — Но при всички случаи ти ще умреш преди мен!

— Стой — намеси се Мат. — Ако убива този невъоръжен мъж, ти не се държи по-добре от онези, които презира!

— Все ми е едно — опъна се гигантът, макар че яростта му лека-полека премина.

— На мен не все едно — отвърна му Мат, — а ти все още ли иска върна Анака или не?

Без да отклонява харпуна си и на косъм от целта, Фрадак погледна към сала, който се носеше навътре в езерото. При мисълта за онова, което може би дебнеше Анака, клепачите му заиграха.

— Аз мога сам да я доведа оттам — обясни той с каменна физиономия, която беше в непосредствено противоречие с треперещия му глас.

— Не — възрази Мат. — Трябва оставаш тук и държиш твои приятели под контрол. Аз отплува до Анака, освободя от връзки и върна се с нея.

Фрадак не беше съгласен с него, но не му противоречи. Просто замълча. Вероятно защото не желаше да пропилява ценно време в безсмислени спорове, а може би и затова, че се боеше от онова, което навярно дебнеше в езерото. Във всеки случай се погрижи с енергични команди жреците да седнат в гъст кръг на земята и да преустановят всяка съпротива. Дори Золек не дръзваше повече да бълва проклетия срещу гиганта.

Маддракс междуременно се освободи от бойните си ботуши. Преди да стъпи във водата с босите си крака, Аруула го задържа за ръката.

— Бъди предпазлив — предупреди го варварката. — Тук има твърде много хора, за да мога да подслушам нещо, но въпреки това долавям, че там има нещо.

— Не се безпокой — успокой я Мат, преди набързо да я целуне по устните. Тогава грабна оръжието си. С обиграни движения зареди „Беретата“ и я стисна между зъбите си.

Така екипиран, изтича в езерото. Още след няколко крачки дъното изчезна под краката му, така че трябваше да се потопи в талазите.

С мощни удари на ръцете заплува към жертвения сал, на който Анака все по-яростно се дърпаше. Вместо да обръща внимание на буйните събития на брега, тя беше вперила уплашен поглед в езерото, сякаш виждаше там нещо ужасно, което оставаше скрито за Мат.

Той предполагаше, че в паниката си Анака не е забелязала приближаващото се спасение. Така че заплува още по-енергично, за да бъде по-скоро при нея.

Пилотът не можеше да подозира, че момичето дърпа така отчаяно връзките си, защото сянката около сала ставаше все по-голяма. И колкото по-ясно се очертаваше съществото, което кръжеше под водната повърхност, толкова по-голям ставаше и страхът на Анака. Защото това *нещо*, което всеки момент можеше да изскочи горе при нея, беше по-ужасно от всичко, което си бе представляла и в най-лошите си кошмари.

Когато си помисли, че страховете ѝ нямаше накъде повече да нарастват, мрачният бог се появи ненадейно между вълните. За момент изглеждаше, сякаш движенията на съществото замръзнаха, така Анака успя да види ясно как люспестото тяло се издигна сред фонтан от вода и докосна сала с предната си половина.

Беше чудовище, черепът — голям колкото палатка, издължената муцуна — като на ужасно голям крокодил.

Въпреки натъпканата в устата ѝ кърпа Анака изкрещя ужасена, когато металната плоча под краката ѝ подозрително се наклони и тя се втренчи направо в широко раззинатата, натъпкана с дълги хищни зъби паст на гадината.

Леденостудените очи на урода я фиксираха, докато пръхтящите ноздри подушваха миризмата ѝ. За момент Анака усети дъх на гнило, който напираше от дългата муцуна, после страховитата паст се затвори и демонът отново изчезна в дълбините.

Мат тъкмо беше преполовил разстоянието до сала, когато дрезгавият писък на момичето го накара да замръзне. След части от

секундата чудовището изскочи от дълбините.

По дяволите, Мат щеше да закъснее! От тази си позиция не можеше да даде точен изстрел, без да застраши живота на Анака. Освен това се съмняваше дали въобще това животно можеше да бъде убито с калибър като този на „Беретата“.

През последните месеци Матю беше виждал различни мутации. Никоя от тях не можеше да се сравни с вида на гигантското влечуго, над чиято глава се подаваше роговидна издутинна, която му придаваше известна прилика с праисторическите динозаври. Изпъкналите, закръглени черни очи излъчваха първична кръвожадност.

Матю вече си мислеше, че звярът ще погълне Анака с едно отваряне на пасти си, когато мутираният гигантски крокодил отново се потопи. Очевидно първо я беше подушил — за да вземе жертвата си при повторното изплуване.

Мат плуваше кроул с мощни удари. Отхвърли настрана мисълта какво може да предприеме срещу звяра, в случай че куршумите не свършат работа. Като войник беше научен да не се отказва преждевременно и да използва и най-малкия шанс. Дори и това да граничеше със самоубийство...

Отново от водата бликна висок фонтан — твърде рано. Мат беше на повече от десет метра от малкия сал, на който Анака се гърчеше от страх и отчаяно мятеше глава натам-насам. Звярът с тътен изплува от водата, хвърли се напред и щракна с чудовищната си челюст. Големите колкото човешка ръка хищни зъби се впиха с пращане в мачтата, на която беше прикована Анака, и пропуснаха на косъм вързаните ѝ нагоре ръце.

Мощният тласък откъсна стълба от крепежа му. Анака светкавично се метна настрана — и щракналите подир това зъби я пропуснаха отново.

Тогава пристигна Мат.

Тъкмо чудовището искаше още веднъж да посегне, когато внезапно съзря и втори човек, който изскочи до него от водата и се подпря на свързаните един с друг трупи.

Гигантският крокодил беше объркан. Дали ставаше въпрос за някаква втора жертва, или за противник, който оспорва плячката му? Влечугото внезапно обърна гневно черепа си и се приготви за крайно неравна борба.

Мат почувства как косата му се изправя, когато от пастта на чудовището го лъхна смрадливият дъх. „Махай се оттук!“ — крещеше всичко в него.

Но вместо да се отблъсне назад, за да избегне обхвата на хищните зъби, Мат здраво се вкопчи с лявата ръка за сала, докато с дясната хвана „Беретата“, която държеше между зъбите си. За части от секундата се прицели и натисна спусъка.

Куршумът улучи чудовището в устата — едно от малкото непокрити с броня места, което трябваше да е ранимо. Мощната струя кръв, която бликна от пастта, потвърди попадението. Гигантският гуцер се дръпна назад, изправи се.

Мат трескаво се прицели в лявото око на гадината. Но преди да успее отново да натисне спусъка, тя с рев се преобърна настрана и се гмурна във водата.

Светкавично се изправи и се покатери на сала, защото се опасяваше, че звярът ще докопа краката му под водата.

Заблуждаваше се. „Демонът“ беше се опарил достатъчно. Вече на разстояние хвърлей копие Лемар още веднъж изплува и нададе болезнен рев, преди окончателно да изчезне в дълбините. Само кървавата диря, която остана по повърхността на водата, свидетелстваше за поражението на мрачния бог.

От брега достигнаха радостни викове, но командирът беше недоверчив. Едва след няколко минути, през които напрегнато се прицелваше в дълбините, беше сигурен, че чудовището наистина е избягало. Но беше наясно, че Лемар е само прогонен, далеч не и победен...

Фрадак и хората му ревяха от въодушевление, когато Мат се върна на брега с Анака. За пръв път откакто свят светува някой беше оцелял след срещата си с Лемар — и на всичко отгоре го беше накарал да избяга!

След като Фрадак щастливо обгърна в обятията си своята приятелка, пристъпи към нейния спасител и въодушевено го потупа по рамото.

— Не съм те оценил правилно, Маддракс — призна гигантът. — Без теб сигурно никога вече нямаше да видя Анака. Благодаря ти... приятелю!

Матю осъзнаваше честта, която му оказва Фрадак, но се отказа от по-нататъшни похвали чрез потупвания по рамото, преди великанът да му счупи гръбнака.

— Лемар ще се възстанови след поражението си — охлади той ентузиазма на рибарите. — Тогава ще нападне отново.

— Много правилно! — намеси се Золек, който във всеобщата бъркотия незабелязано се беше приближил до тях. — Лемар няма да остави вашето богохулство ненаказано. Ще има нужда от многократно повече жертви, за да бъде омилолюбив.

— Глупости! — кипна Матю. — Вашият така наречен бог не е нищо повече от едно животно, което може да кърви и да чувства болка! И може да бъде победен!

— Ти се осмеляваш...! — говореше със задъхване ужасеният Золек. — Думите ти са богохулство!

Преди първожрецът да начене по-нататъшните си словоизлияния, беше издърпан от Мокас, който се опасяваше за живота на преподобния. Фрадак наблюдаваше доволен как жреците избягват презрителните му погледи, преди да се изсмее:

— Не обръщай внимание на жреците, Маддракс. Щом се разчуете за нашата победа, никой вече няма да ги слуша.

— Не бързай да се радваш — охлади Мат надеждите на великана. — Ако Лемар почувства глад, отново ще нападне рибарски лодки. Най-късно тогава настроенята ще се обърнат срещу нас.

— Ами трябва да убием гадината, преди да направи поразии — настоя Фрадак с акцент на дълбоко убеждение. — С твоята гърмяща ръка Лемар няма да е опасен за нас.

На Мат му се искаше да е така уверен, както рибарите, които го величаеха. Но знаеше по-добре как стоят нещата. При изстрела си има късмета да улучи отворената паст на гигантския гущер. Куршумът едва ли би пробил бронята.

Погледна замислено към Аруула, на чието лице прочете собствените си мисли: Твърде много беше навлязъл в цялата тази работа, за да изостави рибарите на самите себе си. Би трябвало да им помогне, независимо дали разчита на добри шансове или не.

— Да вървим! — откъсна го от мислите му Фрадак. — Знаем едно село, в което мнозина рибари са против ритуалите на преподобните. Там ще ни подкрепят в преследването на Лемар.

И така, отправиха се към лодките на рибарите. Пътьом Мат размишляваше как може да се организира ловът на покритото с броня влечуго. Благодарение на военното си обучение беше свикнал да нахвърля тактически планове, но тук трябваше да се обсъдят много фактори, които се изплъзваха от знанията му. Дори и само по тази причина трябваше да привлече на своя страна Фрадак и другите рибари.

Докато плуваха до езерния бряг, за да затруднят едно евентуално нападение от страна на Лемар, Мат изложи предложенията си на пасажерите. На първо време трябваше да се разпратят куриери, за да се предупредят другите села никой да не излиза в езерото. После трябваше да се намерят доброволци, готови да вземат участие в лова на мнимия бог.

— Бихме могли да примаим Лемар с железния купол на преподобните — предложи Ослонг.

Мат кимна одобрително на набития момък със сламенорусите, сплъстени къдрици.

— Това е добра идея — похвали го. — Но трябва да имаме предвид, че след поражението си гадината е станала недоверчива и няма да реагира на камбанния звън.

Когато стигнаха до приятелското село, нощта вече беше настъпила и повечето хижи бяха тъмни. Но след като Фрадак похлопа на няколко врати, новината за поражението на Лемар се разпространи със скоростта на вятъра. От всички къщи се стекоха хората, за да видят мъжа, който беше оцелял след срещата си с Лемар.

Ако Мат си е мислел, че всичките размирници могат да се познаят по сплетените им коси, видя се излъган. Изглежда, това беше личният стил на Фрадак, възприет само от приятелите му. Но и противниците на принасянето на жертви от това село, види се, бяха не по-малко решени да сложат край на кървавия ритуал. Трябваше само да им се предложи шанс да победят Лемар.

Не всички рибари поздравяваха Мат за постъпката му. Някои виждаха в негово лице вестител на смъртта, който им носи нещастие.

Бяха избрани първите пратеници, които трябваше да предупредят околните села никой да не излиза в езерото. Всяко селище, което беше предупредено, трябваше да изпрати по един свой човек, така че до зори трябваше да бъде информиран всеки рибар около малкото море.

В същото време, когато първите вестоносци изчезнаха с факлите си в мрака, се измъкнаха и онези мъже, които отказваха да приемат Матю. Вероятно искаха да информират преподобните от Урлок за плановете на бунтарите.

Матю ги пусна. И без това не можеше да попречи на жреците да узнаят местопребиваването му.

След като първоначалната възбуда отшумя, хората се оттеглиха по домовете си. Гостите също получиха подслон. По такъв начин след напрегнатия ден Матю можеше най-сетне да се отпусне на сламената постеля.

Сънят му дойде бързо, а заедно с него и сънищата. Мисловни картини на остри зъби и фучаща паст, покрити с люспеста броня тела и коварно святкащи очи, в които Мат вярваше, че е забелязал някаква отдалечена форма на разум.

Дали мрачният бог Лемар всъщност не беше само едно животно, както твърдеше пред рибарите? Какво пък, ако е развил разум като тараците, примитивен наистина, но като цяло способен на логическо мислене?

В съня черните очи на влечугото пронизваха Мат и сякаш му предаваха послание: *„Ще те пипна, човече! Следващия път няма да ми избягаш...!“*

Лемар беше бесен, защото устата го болеше.

Лемар беше гладен, защото плячката му избяга.

Но Лемар беше и объркан, защото за пръв път от безкрайно дълго време насам една от жертвите отново се съпротивяваше. Последният му лов за светлокожи беше толкова отдавна, че почти не можеше да си го спомни. По-рано нападаше сухоземните същества в кухите им дървени стволове, когато идваха, за да оспорват храната му с острите си копия. И когато за пръв път ги опита, мекото им месо толкова му се услади, че занапред се превърнаха в предпочитан лов. Докато накрая доброволно му се предаваха и вече не беше нужно да се напруга.

Ала сега светлокожите го бяха нападнали! За болката, която късаше вътрешностите му, Лемар искаше да си отмъсти. Искеше да разкъса и осакати мнозина от земните същества и с тях да засити глада си, за да забрави горчивия вкус на поражението.

С един удар на опашката си се изтласка от тинестото дъно на езерото и изплува на повърхността. Когато плуваше покрай светлините, присви клепачите си в тънки цепки, за да не бъде заслепен. С мощни движения на опашката си се отдалечи на известно разстояние от блестящото сферично образувание, което не беше нито плячка, нито противник, но винаги го изпълваше с неопределен страх. Защото беше чуждо, мястото му не беше тук.

Лемар се издигаше все по-нагоре, докато накрая разби водната повърхност в огромен фонтан и предизвика кръгова вълна. За известно време се носеше неподвижно като дънер на дърво и огледа околността за светли точки. Знаеше, че светлокожите могат да прогонват тъмнината със светлини. Използваха тази си способност, за да примамват нощем рибите, които пробождаха с копията си. Лемар усети в себе си да се надига чувство на доволство, когато си помисли, че тези оръжия не могат да му сторят нищо. Беше твърде могъщ за земните същества.

Както светкавично му дойде тази мисъл, така бързо го споходи и споменът, че неотдавна срещна светла кожа, която въпреки това го рани.

Лемар беснееше, но не намираше върху кого да излее яда си. Във водата никъде не се виждаха светлини. Дали светлокожите се страхуваха от гнева му и затова не дръзваха да излязат в езерото?

Лемар с рев се обърна в кръг, докато най-последно откри в далечината бледото сияние на осветен ствол. С мощни махове на опашката си се стрелна непосредствено под водната повърхност.

Светлината на върха на дънера ставаше все по-голяма, докато накрая различи три тъмни сенки, които се движеха. Трима светлокожи!

Лемар ускори такта на движенията на опашката си и с все по-увеличаваща се скорост се носеше към дървения ствол. Малко преди да стигне до него, една от сенките се обърна към него. Очевидно го беше забелязала.

Но беше твърде късно. Земното същество нададе уплашен вик, тогава Лемар се блъсна в кухия дънер и го преобърна заедно с хората.

Чуваше как светлокожите пляскаят във водата и с непохватно плуване се опитват да избягат. Ловко се потопи под дънера и докопа чифт крака, които пляскаха непосредствено над него.

С всмукващ шум зъбите се впиха дълбоко в мекото месо, преди Лемар да усили натиска на челюстта си и с бърза захапка да отдели костите. Приглушеният вик от болка, който стигна до него, му достави първична радост, докато в същото време вкусът на кръвта възбуди стомашните му сокове.

Но още не беше дошло времето за хранене!

Лемар остави без внимание откъснатите крайници и се обърна към следващата светла кожа. От откъснатите крака на първата му жертва се разнесе червена мъгла, която на моменти му пречеше да вижда, но отчаяните удари на втората жертва му показаха пътя.

Мълниеносно се изхвърли нагоре и изплува пред светлата кожа. Лемар се зарадва на ужаса, който се изписа по лицето на плувеца. Тогава нахлузи огромната си паст върху главата на земното същество и щракна с челюстта си.

Този път жертвата му не успя и да изкрещи. С потрепвания трупът потъна в дълбините.

Лемар сдъвка черепа между мощните си челюсти и същевременно се огледа за третата светла кожа. Мина известно време, докато я открие в мрака, защото беше избягала на гърба на преобърнатата лодка.

С два бързи удара на опашката си Лемар се хвърли като стрела към последната си жертва, която внезапно се изправи и запрати срещу него копие. Оръжието полетя като тъмна светкавица към Лемар. Улучи

го точно между очите, отскочи от люспестата му броня и след двойно превъртане цопна във водата.

Лемар почувства как дръжката на копието докосна дясната му зеница и за момент болезнено го заслепи. С фучене се обърна и с мускулестата си опашка се засили да нанесе страховит удар.

Покритият с броня край на опашката изсвистя във въздуха, преди да мине през земното същество и дървения ствол. Дървото се прекърши с трясък в червения фонтан, после над езерото настъпи ледено безмълвие.

Дори останалият без крака зад него стенеше съвсем леко и преустанови плуването си „кучешката“. Преди да се потопи, Лемар щракна с пастта си към тялото, за да го завлече със себе си в дълбините.

Там щеше най-сетне да засити глада си.

Слънцето се беше вдигнало високо на небето, когато Мат и Аруула бяха събудени от силни викове. Когато отвори дървените капаци на прозорците, видя, че на пазарния площад се беше събрало голямо множество хора, които възбудено спореха. Фрадак стоеше сред неколцина жестикулиращи рибари, които гневно му крещяха, макар и да бяха с една глава по-ниски от него.

И без да разбира думите им, Мат знаеше, че става въпрос за него и за борбата срещу Лемар. Трескаво се облече.

Тъкмо метна върху себе си зеленото натовско яке, когато откъм пазарния площад достигна шум на битка. Нещо беше възпламенило взривоопасното настроение. Изпокаралите се рибари изведнъж се нахвърлиха едни на други с харпуни, тояги и ножове.

Когато Матю и Аруула се втурнаха навън през къщната врата, конфликтът все още приличаше на сбиване, но вече се чуваха и първите викове на пострадалите, които бяха получили прободни рани. Нямахше да мине много време, докато спорът прерасне в кървава касапница, още повече че привържениците на жреците бяха безнадеждно малцинство.

Матю трябваше незабавно да сложи край на безсмисленото насилие, инак привържениците на култа щяха да умрат под харпуните на безразсъдните приятели на Фрадак. Бързо освободи предпазителя

на „Беретата“ и даде предупредителен изстрел над главите на беснеещото множество.

Оглушителният трясък накара противниците да замръзнат насред движенията си — очевидно всички вече бяха чули за опустошителното действие на гърмящата ръка.

— Престанете веднага! — извика високо Мат. — Всички вие имате *един* враг и той се намира там в езерото!

Енергично си проправи път през гъстото множество, което се отдръпна със страхопочитание. Аруула следваше спътника си с изваден меч. Като смъртна сянка, готова да убие всеки, който се приближеше прекалено много до него.

— Какво става тук? — осведоми се Мат, когато стигна до Фрадак.

Червенокосият, който си беше докарал лека драскотина на челото, го информира с пестеливи думи. Така Мат разбра, че жителите на много села са разделени на два лагера. Едни го смятали за освободител, който ще смъкне от тях игото на езерния демон, другите виждали в негово лице богохулник, който ще ги хвърли в беда. Вече имаше мътва, че една лодка не се е върнала от нощен риболов. Вероятно хората са били нападнати от Лемар — и естествено виняха за това Маддракс.

Най-лошите предчувствия на Мат се оправдаха. Опасяваше се, че може да се превърне в ябълка на раздора между двете партии.

— Борбата, която водите, е безсмислена — извика той и вдигна високо „Беретата“ в знак на своята власт. Ако искаше да остане жив през следващите дни, не биваше да показва никаква слабост. — След осуетеното жертвоприношение Лемар е ранен и поради това е по-опасен от преди — като всяко смъртноранено животно. Вече не могат да помогнат и жреците с техните молитви. Единственият ви шанс е в това всички заедно да изкараме от леговището гадината и окончателно да я унищожим!

Ропотът се усили, но до по-нататъшни сбивания не се стигна. Накрая тълпата се разотиде. Привържениците на жертвения култ се оттеглиха към края на селото. Някои тайно се прибраха по селата и хижите си, други се насочиха към манастира. Вероятно щяха да информират преподобните за станалите събития.

При тази мисъл Мат се огледа неловко. Кой знае дали вече някъде не дебне коварен убиец, който при първа възможност щеше да забие камата между ребрата му?

— Не се тревожи — успокои го Фрадак, когато видя недоверчивия му поглед. — Много мъже и жени от други села са готови да се присъединят към нашата кауза. Между тях ще подбера стражи, които в бъдеще да ни предпазят от подобни нападения.

— Аз не искам води война с твои хора — изръмжа унило Мат на езика на странстващите народи. — Трябва убием гуцера, преди жреците успеят събира срещу нас армия.

— Тези страхливци никога няма да посмеят сами да се приближат до нас — махна с ръка Фрадак.

— Не съм съвсем сигурен в това — намеси се една мършава фигура, която неусетно беше застанала зад Мат и Аруула. — Золек трепери от гняв, защото вижда как властта му се изплъзва. В това му състояние от него може да се очаква всичко.

Макар че непознатият носеше сива наметка с качулка, Мат разпозна в него жреца, който беше откарал Анака с кораба на смъртниците. Преди Мокас да направи някакво подозрително движение, Аруула вдигна меча си. Спря лъскавото острие едва в последния момент, така че то натисна мекото месо под брадата. Беше достатъчно само едно леко движение на ръката на варварката, за да убие преподобния.

— Какво още търсиш тук? — изсъска гневно Аруула. — Мъжете, които беше надъхал, отдавна си отидоха.

В знак, че има мирни намерения, Мокас вдигна изящните си ръце. В лявата стискаше пергаментен свитък.

— Тук съм, защото искам да ви помогна — обясни той със спокоен глас.

— Защо пък трябва да ни подкрепя тъкмо някой от преподобните? — изфуча презрително Фрадак.

Мокас обърна подобното си на граблива птица лице към Анака въпреки острието под брадата си. Не издаваше и най-малка следа на страх, докато, гледайки дълбоко в очите на спътницата на Фрадак, отговори:

— Защото повече не мога да понасям виковете на жертвите — обясни той дрезгаво.

Анака кимна, защото вече бе чувала тези думи от устата му.

— Остави го — каза тя кротко на варварката, — той казва истината.

Мокас си пое дълбоко въздух, когато натискът под брадата му отслабна. Тогава продължи:

— Вярващите, които се покланят на Лемар, виждат единствено избраница от своето село, който изчезва през годината. Ала аз виждам при всяка луна по четири жертви, които биват поглъщани. И макар че натъпкваме в устата им кърпа, всяка нощ ги чувам в сънищата си да пицят, още откакто пристигнах в Урлок като послушник. Не мога и не искам да търпя повече това. Трябва най-сетне да се сложи край на това безумие, дори и борбата срещу Лемар да струва живота на всички ни! Възможно е лодката тази нощ наистина да е станала жертва на побеснялата гадина. Може би Лемар ще нападне още много хора, преди да успеем да го унищожим. Десет, двайсет, дори трийсет. И какво от това! През времето ми на преподобен в Урлок бяха убити десетократно повече. Всякак ще е по-добре от сегашното положение!

Още докато жрецът говореше, Аруула бавно отпусна меча към земята, без обаче да изостави готовността си при нужда да го вдигне отново.

— Какъв е този пергамент? — попита Матю. Беше склонен да повярва на жреца.

— Това е карта на малкото море — отговори Мокас, преди да разгъне трошливия пергамент с тънките си като пипала на паяк пръсти. — В езерото има едно място, където Лемар често се навърта. Може би там има убежище, може би този район е особено богат на риба, не знам. Ако наистина искате да откриете следите на звяра, трябва да опитате там.

Мат разгледа подробната карта. Докато жрецът маркира с костеливите си пръсти една точка, която не се намираще много далеч от залива на манастира, мислите на командира прескачаха.

Ако информацията на Мокас беше вярна, имаха истински шанс да убият гигантското влечуго.

И Фрадак, изглежда, го мъчеха същите мисли.

— С харпуните си не можем да пробием бронята на чудовището — напомни той.

— Затова трябва да създадем оръжие, което притежава по-голяма пробивна сила — обясни Мат. — Изпрати мъже в гората, които да отсекаат дървета с твърда дървесина. Освен това ми е необходима сяра, селитра и дървени въглища!

Великанът замислено почеса сплъстените си къдри, преди да отговори:

— Дървените въглища не са проблем, в този район има много въглищари. Сяра мога да донеса до утре от една близка пещера. Но нямам представа какво е това „селитра“, а камо ли да знам откъде човек може да го вземе.

— Няма значение — успокои го Мат. — Остави празно корито в края на селото, в което жителите му да източват мехурите си.

Фрадак направи гнуслива физиономия.

— Каква полза има от това?

— От изсъхналата урина може да се получи селитра — обясни накратко Мат. Пощади гиганта от детайлите по производството. Фрадак не би го разбрал.

Когато бойните другари поискаха да се разделят, за да се заемат със задачите си, Мокас задържа Матю за рамото.

— Има ли още нещо, което мога да направя? — попита го, готов да помогне.

Мат кимна.

— Моли се Лемар да ни остави още няколко дни на спокойствие!

Ловът дойде добре на Лемар, защото по това време забрави за болките си. Но колкото по-дълго дремеше на дъното на езерото, толкова по-силно чувстваше отново тъпото хлопане в пастта си, което беше причинено от чуждото тяло, заровило се дълбоко сред месото и жилите.

Хлоп-хлоп-хлоп-хлоп...

Колкото и Лемар да се въргальаше в тинята и да хапеше камъни и останки от кости, не можеше да стигне до болното място, което го подлудяваше. Накрая мъките му ставаха толкова нетърпими, че изтласкваха всяко друго чувство и той се издигаше нагоре в неконтролирано въртеливо движение.

Хлоп-хлоп-хлоп-хлоп...

Лемар трябваше да предприеме нещо срещу болките! Трябваше да убива светлокожи — тогава щеше да му е по-добре. Вече цял ден оглеждаше водата, ала никъде не се откриваха кухи стволоче. Какво беше станало със сухоземните създания? Та инак те кръстосваха всеки ден езерото!

Хлоп-хлоп-хлоп...

Тогавя му хрумна за хранилката, на която сухоземните същества дълго време доброволно му предоставяха собствените си хора. Когато вземаше завързаните от дървените стволоче, на брега винаги стояха още светлокожи и гледаха към него.

Хлоп-хлоп...

Да, на това място живееха много светлокожи! Само мисълта за мекото им вкусно месо караше болката в неговата паст да отзвучава.

Хлоп...

Лемар се засили като светкавица към повърхността, за да си поеме въздух. Тогавя отново се потопи надолу към дъното и затърси пътя си към хранилката.

Но сега беше по-различно от обикновено.

Нямаше го онзи приглушен звук, който достигаше до него в дълбините, за да възвести веселото събитие. На повърхността нямаше ъгловата сянка, върху която го чакаше крехкото месо на жертвата.

Този път трябваше сам да отиде при светлокожите на сушата!

Най-сетне стигна до залива. С бързи удари Лемар заплува във все по-плитката вода, докато усети твърдата земя под тялото си. Веднага протегна късите си крака и заизтласква масивното си, покрито с люспи

тяло нагоре, направо към голямата купчина камъни, в която живееха светлокожите.

Със самодоволна мудност Лемар се носеше внушително към убежището на жертвите си, които не подозираха нищо за предстоящата си гибел. Макар и да бе минала цяла вечност, откакто бе посещавал светлокожите на сушата, той си спомни, че каменните грамади имаха слабо място.

Лемар с ръмжене се бухна в големия отвор, който беше закрит само с тънко дърво. Настървено и с трясък стовари покрития с броня връх на опашката си върху бариерата, която с пращане се пречупи на две.

Лемар отново се обърна и с лапите си отхвърли парчетата настрана. Отделните части се разлетяха във въздуха като рибени кости.

Пред него се простираше голям, заграден с камъни площад, на който се бяха събрали много сухоземни създания. Лемар със задоволство установи, че множеството беше затворено като в капан между натрупаните един върху друг камъни. Само неколцина боядисани в червено побягнаха наляво в голямата каменна грамада, в която живееха като в пещера. Другите закрепяха от ужас, когато го видяха.

Лемар не разбираше какво крещят светлокожите на своя език, но виждаше как страхливо се отдръпват от него. Това му харесваше. Преди червените да успеят да избягат в голямата каменна грамада, Лемар им отрязва пътя. Светкавично удари с дългата си опашка.

Телата на улучените се блъснаха с тъп удар едно в друго, когато ги забележе настрана като досадни мухи. Болезнените им крясъци бяха заглушени единствено от шума на чупещите им се кости, когато се стоварваха безжизнени на земята.

Преди още останалите сухоземни същества да се опомнят от видяното, Лемар продължи да се промъква напред върху покритите си с люспи крака.

Като отмъстителен демон, за какъвто го смятаха, мина между струпалото се нагъсто множество посветени. Когато размаза телата им, те се разхвърчаха наоколо във въздуха като листа в есенен вятър. Кръвта обагри зидовете в червено.

Един от светлокожите се приземи непосредствено пред чудовището от езерото. Беше още жив, но изкривените му от страх

писъци заглъхнаха рязко, когато Лемар постави своята завършваща с нокти лапа върху омацаната му с кръв глава и я натисна с цялата тежест на неколкотонното си тяло.

Лемар блъскаше около себе си и в беса си докопваше всичко, което се движеше, та веднага след всеки смъртен вик да потърси нова жертва. За съвсем кратко време площадът се покри с тела.

Хората се опитваха да бягат, но в паниката си си пречеха един на друг, така че Лемар продължаваше да събира богатата плячка.

— Престани, боже Лемар! — извъня неочаквано откъм каменната грамада. — Ние сме твои покорни служители!

Лемар преустанови кръвожадната си лудост и любопитно се обърна. Чий ли беше този глас, който не трепереше от страх? Да не би да е на онзи, който го рани?

Не, не беше той. Лемар зърна един пълен мъж, който коленичи в праха, протегна ръце към небето и после му се поклони.

Жертва! Отново му предлагаша жертва!

Макар че под тежките му стъпки земята трепереше, когато се примъкваше напред, отначало дебелият го гледаше с възхищение, когато Лемар с фучене разтвори своята паст. В последния миг по лицето на коленичилиия се разбра, че е направил грешка. Тогава двата реда зъби щракнаха.

Съпътстван от уплашения писък на оцелелите, с бърза захапка Лемар откъсна главата от тялото на дебелия.

Изпълнени със страх, малцината останали живи побягнаха. Но жаждата за мъст на гигантския гущер далеч не беше утолена. С пръхтене Лемар се втурна вътре в каменната грамада, в която светлокожите искаха да се скрият, яростно разтроши дървените прегради, които му запречваха пътя. Отново и отново във въздуха свистеше покритата му с броня опашка, челюстите му щракаха, докато накрая всичките стени бяха оцапани с кръвта на убитите.

Едва след като вече не се виждаше никакво сухоземно същество, Лемар се настани в купищата трески и части от човешки тела. Сега най-сетне можеше да се посвети на богатата плячка и да засити глада си.

От закуската насам Мат дълбаеше търпеливо едно кръгло парче дърво, докато то прилегна точно в отвора на проста чаша. След това проби с войнишкия си нож дупка в плочката, през която прокара фитил за свещ, която беше напоил предварително с течен разтвор от черен барут.

Закрепи твърдата нишка с възел, за да не се изхлузва. След майсторенето се зае с чашата. Въоръжен със супена лъжица, се обърна към черния барут, който съхраняваше в малко метално сандъче, за да го предпази от влага.

След като вчера Фрадак му донесе два пълни чувала със серни отлагания, най-сетне вече притежаваше основните материали за взривното вещество, което искаше да получи. Но бяха необходими някой и друг експеримент, за да се открие правилното съотношение на съставките. След експлозията на няколко малки количества, които едва ли вдигнаха повече шум от фойерверк на Нова година, накрая никой рибар не смееше да се приближи до него.

Едва късно през нощта беше доволен дотолкова, че от всичките си запаси да направи голямо количество черен барут.

След няколко часа сън искаше да направи по-голям заряд, който можеше да използва за лов на Лемар. Затова внимателно сипваше с лъжицата барута в чашата, докато се напълни плътно до ръба. Тогава Мат притисна дървения диск със запалителния шнур към барута. Запечатата цепнатината с дървесна смола, така че да не може да се изсипе дори и зрънце.

Доволен, постави затворената чаша на масата. Ако всичко се развиеше по плана, трябваше само да запали изправения фитил и зарядът щеше да експлодира с такава сила, че мутираният гигантски гущер щеше да почувства нещо повече от главоболие.

Мат тъкмо искаше да приготви втора чаша, когато нахълта Ослонг.

— Фрадак ме изпраца — останал без дъх, каза той. — Един съгледвач е съобщил, че Лемар е направил кървава баня в манастира. Золек е бил разкъсан на парчета и мнозина от жреците са умъртвени. Сега приближава бойната сила на преподобните. Оцелелите ни обвиняват за божия гняв! Искат главата ти... и нашите.

Мат удари гневно по масата.

— По дяволите! — изруга той. — Защо не ни оставят на спокойствие да организираме лова? — Усилващият се шум, който напираше към селото, му даде да разбере, че този път пред религиозните фанатици не биха помогнали никакви разумни аргументи. Въпреки това трябваше да предотврати безсмисленото проливане на кръв. Някак.

Докато Ослонг чакаше нетърпеливо на вратата, погледът на Мат попадна върху намиращия се пред него взривен заряд. За части от секундата у него съзря сериозен план, който може би щеше да ги предпази от една изпълнена със загуби битка.

Бързо грабна чашата и последва Ослонг навън.

В края на селото го очакваха Фрадак и Аруула, които тъкмо разпределяха зад барикадите няколко въоръжени с харпуни и ножове рибари. Докато указанията на Фрадак бяха изпълнявани без възражения, неколцина мъже се съмняваха в командната власт на Аруула, ала един поглед към меча ѝ бързо даде по-добър съвет на мнозина от тях.

— Ето те и теб най-сетне — посрещна го нетърпеливо Фрадак. — Фанатиците трябва да пристигнат всеки момент. Според съгледвачите онези са около триста мъже, значи двойно повече от нас. Но ние имаме предимството на барикадите. Щом се окажат в обхвата на харпуните ни, можем да ги нападнем от прикритието. Тогава ще сразим оцелелите в ръкопашен бой.

— Заповядай на хората си да се сдържат — прекъсна го Мат. — Сам ще изляза срещу нападателите.

Лицето на Фрадак се изкриви от ужас.

— Да не си се побъркал? — каза той със задъхване. — Не го мислиш сериозно, нали?!

Мат се усмихна на гиганта и го потупа окуражително по рамото.

— Довери ми се. Знам какво правя.

Преди приятелите му да успеят да го задържат, Мат скочи над процепа на една поставена напъряко дървена каруца, която блокираше улицата, и забърза срещу вдигащите шум нападатели, които всеки момент щяха да се появят на хълма.

Току-що беше оставил барикадите двайсет метра зад себе си, когато се показа авангардът на преподобните. Отначало бяха двама, после петима мъже, които разузнаваха обстановката — тогава

атакуващата вълна се разпръсна в широк фронт по хълма. Разгневените вярващи не бяха дисциплинирана войска, а безредна тълпа, която се приближаваше в широко разгънат фронт.

Когато съгледаха самичкия човек, който се беше осмелил да излезе толкова далеч зад защитната линия, мнозина размахаха заплашително оръжията си. Някои дори дадоха воля на яростта си, като хвърлиха срещу Мат харпуни. Но разстоянието още беше твърде голямо, така че оръжията паднаха далеч от пилота и с потрепване останаха в земята.

Макар че пред лицето на напредващата въоръжена група нервите му се разиграха, Мат продължи спокойно и същевременно извади запалката си. Привидното му спокойствие още повече провокираше нападателите, така че първите се затичаха, по възможност по-скоро да се приближат до място, откъдето харпуните им можеха да го достигнат, после ги следваха онези, които не искаха да пропуснат възможността да си припишат заслугата за смъртта на омразния богохулник. Накрая в разбъркан боен ред настъпваше целият въоръжен отряд.

Без да забавя крачка, Матю се устреми срещу кръвожадната сган. Онова, което беше намислил, беше голяма игра. Особено поради факта, че зарядът в ръката му не беше изпробван. Макар че все още не беше съвсем късно за оттегляне, след няколко секунди нападателите щяха да са толкова близо, че да го достигнат с харпуните си. Единственият му шанс се състоеше в това да впечатли враговете със самоувереното си държание.

Мат щракна с палец металното колелце на запалката. Внимателно поднесе саморъчно направения фитил към пламъка, за да се запалят частиците черен барут.

Докато фитилът гореше, Мат се затича и със замах запрати взривния заряд срещу нападателите. Чашата описа висока дъга във въздуха и падна в един къпинов храст, доста пред атакуващата вражеска вълна.

Редиците на щурмуващите мъже избухнаха в оглушителен смях, защото, естествено, си мислеха, че богохулникът е пропуснал целта.

Мат спря, за да не попадне в обсега на действие на собственото си оръжие.

Следващите секунди минаха мъчително бавно. Първите фанатици се приближиха до къпиновия храст, но всичко беше тихо. Мат сдържа една ругатня между зъбите си. По дяволите, какво ли не е направено както трябва? Дали фитилът не е угаснал? Или пък гореше по-бавно от предвиденото? Не желаше да убива никого от враговете, но ако продължеха да се приближават до взривния заряд, нямаше да има никаква гаранция.

Мат вдигна ръце.

— Стойте! — изрева той — и естествено на предупреждението му беше отговорено с присмех. Първите нападатели вече се засилваха с харпуните си, за да ги запратят още веднъж към Мат. А сега беше в обхвата им!

Секунда по-късно смехът се превърна в уплашени викове. Разнесе се остър, оглушителен трясък. Къпиновият храст беше разкъсан от огнената експлозия. Ударната вълна вдигна във въздуха размахващите харпуни нападатели.

Мат почувства, че е ранен от няколко трески, които се носеха като шрапнели във въздуха. За щастие, лицето и очите му бяха пощадени.

Атакуващата вълна на противника му се разпадна. Мнозина се вкамениха от уплаха и невярващи, се пулеха в обгореното петно, където само преди миг имаше къпинов храст, други се хвърлиха във високата трева.

Страх обзе хората. С какви ли вълшебни средства разполагаше чужденецът, за да може да извърши такова нещо?

Мат им даде още малко време, за да се съвземат напълно от ужаса. После, след като тъмните барутни облаци се поразпръснаха, простря театрално ръце към небето, подобно на първосвещеник по време на жертвена церемония.

— Чуйте ме, рибари от малкото море! — извика той на езика на варварите. — Аз съм Маддракс, човекът който дойде при вас през високите планини, за да ви освободи от терора на Лемар. Имам властта да унищожа чудовището — а също и вас, ако се изправите срещу мен и моя въоръжен отряд! Присъединете се към нас и ние ще победим гадината заедно!

След няколко секунди на изненадано мълчание се разнесе силен ропот между фанатиците. Очевидно спореха дали чужденецът

наистина може да устои срещу такова превъзходство в силите. Страхът от мрачния бог Лемар беше достатъчно голям, за да прекратят веднага съпротивата.

Мат вече се опасяваше, че фанатиците ще продължат атаката си, тогава дочу зад себе си бързи крачки. Когато се обърна, позна Мокас, който беше захвърлил черната си наметка и сега отново носеше червена жреческа одежда.

— Чуйте ме! — извика той към фанатиците. — Вие ме познавате! Аз съм преподобният Мокас! И ви казвам, че този мъж има право! Ние *трябва* да се борим с гадината, която ни дебне там в езерото. С негова помощ можем да я убием. Свалете оръжията си и се присъединете към нас!

Одобрителният ропот се усили. Фактът, че един първожрец като Мокас застава на страната на Маддракс, изглежда, убеди мнозина от селяните. Първите харпуни вече паднаха на земята. След първоначалното колебание все повече мъже следваха този пример, докато накрая бяха свалени почти всички оръжия.

Само неколцина фанатици не искаха да се покорят. Пред лицето на смазващото числено превъзходство в собствените им редици обаче не можеха да продължат борбата. С роптание си заминаха оттам и със закана, че Лемар страшно ще накаже отцепниците.

Мат се обърна с усмивка към стоящия до него преподобен:

— Право го каза, Мокас — заедно ще успеем.

Топлите лъчи на майското слънце придаваха на манастирските стени на Урлок приветлив вид, но на Матю тази сутрин не му беше до красотите на природата. Беше изцяло зает с опъването на тетивата на гигантския лък, който хората на Фрадак изработиха по негови указания.

Бяха минали пет дни от създаването на утилитарния съюз между вярващите и бунтовниците и междувременно двете партии очакваха с нетърпение Мат да започне лова на чудовището. Запасите постепенно привършваха, защото никой от рибарите не се осмеляваше да влезе във водата. След кървавата баня в манастира вече нямаше никаква вест за Лемар — вероятно защото си лежеше сит и отпуснат в леговището, но беше само въпрос на време, когато щеше да нападне някое селище на брега на малкото море. Всеки рибар живееше със страха, че семейството му ще влезе в числото на следващите жертви.

— Наистина ли вярваш, че с това скеле можем да се борим срещу Лемар? — попита невярващ Мокас. Вече най-малко за трети път.

Въпреки това Мат обясни спокойно:

— Харпуните, които ще изстреляме, притежават достатъчно сила да пробият бронята на гигантския гущер — в това съм сигурен. Веднага ще ти покажа.

Рамото на гигантския арбалет беше изработено от толкова здраво дърво, че Мат можеше да опъва тетивата само с помощта на специално приспособление с манивела. След няколко заключителни завъртания изплетеното от животински жили въже изчезна зад изстрелния жлеб. След няколко манипулации Мат постави един харпун в ложата. С това арбалетът беше готов за стрелба.

Около него се събраха възбудени Ослонг, Фрадак и Аруула, за да присъстват на премиерата. Мат се прицели с оръжието към залива и настъпи спусъка. Тетивата се опъна напред и изхвърли светкавично харпуна над водата. Заостреният тъмен ствол почти не можеше да се види с просто око, когато се заби във вълните.

Присъстващите зрители изпаднаха във възторжени овации. От дни наред по брега се шляеха стотици любопитни зяпачи от околните села, които искаха да присъстват на голямата битка. При все това малцина бяха онези, които бяха готови да помагат активно.

— Когато стреляме по Лемар, ще прикрепя на върха допълнително един заряд с черен барут — обясни Мат. — Това ще го

довърши. Единствената предпоставка е да изплува тук, защото арбалетът е твърде голям за транспортиране.

Аруула кимна.

— Аз ли ще дам сигнала?

Мат грабна един от зарядите, които беше приготвил, и го разлюля в ръката си.

— Добре, да започваме — каза решително той, взе кожен ремък и закрепил капсулата върху харпун. Тогава отново опъна арбалета.

Междувременно Аруула отиде до голямата камбана от другата страна и нареди на навъртащите се там мъже да я ударят.

Когато приглушеният звън се понесе надалеч в езерото и сред зрителите настъпи пълна тишина, Мат постави харпуна с взривния заряд в жлеба на арбалета. През мерника погледна към езерото. Сега можеше само да чака — и да се надява, че чудовището все още може да се подмами.

След половин час надеждата му — и тази на останалите — изчезна. Все още нищо не се помръдваше, водната повърхност оставаше неподвижна, с изключение на най-леките вълни, които с плискане се разстилаха на брега. Първият звън на камбаната направи нещо повече — съсипа нервите на чакащите наоколо.

— Няма никакъв смисъл — най-сетне Фрадак изрече с думи онова, което всички си мислеха. — Лемар е твърде хитър, за да се хване в този капан.

Мат кимна.

— Имаш право. Значи минаваме към план Б.

Заедно с Фрадак и Аруула отиде при трите лодки, които стояха готови до брега. Наред с Ослонг и Анака там чакаше и Мокас, за да ги заведе с помощта на картата си до предпочитаното от гущера място. Беше рисковано начинание, но другояче нямаше да могат да го подмамат да излезе от уединението си.

Използвайки попътния утринен бриз, отплаваха от залива с издути платна. Докато се плъзгаха по спокойното езеро, Фрадак и Анака бяха нежно прегърнати, сякаш се страхуваха, че може да е и за последен път, когато са толкова близо един до друг.

— Не се опитвай да се правиш на герой, когато срещнем Лемар — прошепна Анака, милвайки нежно спътника си по бузата. — Ако умреш, съвсем напразно си ме спасил от жертвената смърт.

Фрадак я погледна замислено за момент.

— Предпочитам да загина в борбата и да те видя щастлива в обятията на друг, отколкото да продължавам да се покорявам и занапред на терора на Лемар — обясни той.

Мат погледна към двамата влюбени, защото думите на великана се чуваха надалеч. В моменти като този Мат добиваше бегла представа колко травматизиращо трябва да е било за рибарите поколения наред да търпят властта на чудовището. Но способността на човека да страда беше ограничена, затова все някога смъртта преставаше да бъде страшна в сравнение с изтърпените страхове. В такъв момент всеки беше готов да надмогне себе си и да хвърли живота си в блюдото на везните — като онези мъже и жени, които го придружаваха в това му опасно пътуване.

Решимостта, която се четеше по лицата им, не идеше от някакво сляпо геройство, а от ясното разбиране, че има и по-лошо нещо от това да загубиш живота си в борбата срещу звяра, а именно да го посрещнеш завързан за сал.

След четвърт час вече кръстосваха мястото, където обичаше да се навърта опасното влечуго. По знак на Матю трите лодки увеличиха разстоянието помежду си, преди да свалят платната.

Сега Мат се надяваше, че ще се задейства и следващата точка от плана му. Лодките трябваше да привлекат вниманието на гуцера, но ако той предприемеше неочаквано нападение, това можеше да вземе първите човешки животи. Затова разчиташе на менталните способности на Аруула. Тя трябваше да *подслуша* дълбините и да ги предупреди за приближаването на гадината. Само така можеха своевременно да се подготвят за нападението.

Екипажите на лодките преустановиха разговорите, а варварката активира сетивата си. След като събра силите си, опипа околността за чужди мисли.

Успя да долови само подсъзнателно чувство на неопределена омраза, която беше твърде далеч, за да може да се определи точното ѝ място. Но чувстваше ясно, че излъчващото я съзнание има животинска природа, защото след кратко време контактът с него започна да ѝ причинява болка. Чуждите емоции предизвикваха у нея силно отвращение, сякаш някой опипваше с нечисти пръсти съзнанието ѝ.

Лишените от произшествия минути течаха бавно като сироп, докато трите лодки примамки се поклащаха тихо във водата. Фрадак вече нетърпеливо барабанеше с пръсти по талпата, когато Аруула започна неспокойно да се поклаща на мястото си натам-насам.

Животинските впечатления, които връхлитаха върху нея, станаха толкова интензивни, че беше принудена да прекъсне контакта с чуждото съзнание.

Това можеше да означава само едно нещо!

— Той идва! — изрече тя дрезгаво.

Матю скочи от капрата и махна с ръка към придружаващите лодки. Напрежението премина като невидима светкавица по всички екипажи, докато усилено се взираха за звяра. Макар че Мат не беше открил все още нищо, запали един от взривните заряди и със замах го запрати в езерото.

Тежкото дъно на дървената чаша потъна, но горната ѝ третина се носеше по повърхността на водата, така че стърчащият фитил продължаваше да гори. Подобно на риболовец, който си служи с динамит, Мат искаше с помощта на удобни за използване заряди да подплаши гадината, за да я подкара към манастирския залив.

Предпазливо се наведе напред, за да провери дали фитилът още гори. Тогава видя как под водната повърхност между трите платноходки израсна тъмна сянка.

Лемар с грохот изплува от дълбините и веднага пое курс към Мат, сякаш в негово лице беше разпознал мъжа, който го рани преди няколко дни.

Звярът почти беше стигнал до платноходката, когато фитилът възпламени черния барут.

Оглушителна експлозия разкъса тишината, последвана непосредствено от ударна вълна, която здравата разтърси не само Лемар, но и лодките. Екипажите бяха подготвени и здраво се вкопчиха в нещо, за да не паднат зад борда. Мутираният гигантски крокодил, напротив, направо беше натикан под водата. Раздразнен, той се извиваше наоколо, за да открие произхода на атаката. При това, изглежда, се колебаеше дали да се потопи, или да нападне отново. Преди да стигне до някакво решение, в непосредствена близост до звяра плюснаха три други дървени чаши.

Чудовището реагира инстинктивно: посегна да хване с уста един от съскащите съдове с черен барут.

— Да! — Мат стисна юмрук. Ако бомбата избухнеше в пастта на гущера, тогава можеше да се каже, че почти бяха спечелили!

Но, макар и несъзнателно, Лемар обърка плановете му. Преди зарядът да се възпламени, *той* потъна и нахлулата в пастта му вода угаси фитила.

Чудовището едва беше изчезнало от повърхността на водата, когато набързо избухнаха един след друг и останалите заряди. Платноходките бяха подети от нова, по-мощна вълна и беше чист късмет, че никоя от тях не се преобърна.

Но този път и мутираният гущер беше принуден да почувства малко по-осезателно ефекта от близката експлозия. Ударните вълни се разпространяват във водата много по-интензивно, отколкото във въздуха. Мъртвите риби, които след секунди се понесоха по повърхността със спукани плавателни мехури, бяха доказателството.

Мат Дракс гледаше втренчено във водата. Дали и гущерът не е станал жертва на внезапното свръхналягане? Но секундите се нижеха, без да се види дори една люспа от бронята на гадината.

— Внимание, идва! — изрева Аруула внезапно. Изражението на лицето ѝ показваше ясно, че долавя близостта на чудовището, макар че не се виждаше в развълнуваната вода.

Преди Мат да открие и следа от някаква сянка, платноходката внезапно беше разтърсена от мощен удар.

„*Той е под нас!*“ — помисли си ужасен Мат. Тогава и лодката, и екипажът ѝ бяха запратени във въздуха.

Студената вода се стовари върху му и му отне дъха. Мат започна автоматично да ритва с крака, за да излезе отново на повърхността. При това се опитваше да измъкне „Беретата“ от бойния си костюм.

Когато изплува, се помъчи да си поеме въздух.

И зяпна втренчено право срещу раззинатата паст на гигантския крокодил, който го гледаше яростно с дясното си око! Лявата му зеница се беше превърнала в разпарцалена червена буца и от ноздрите му се лееше непрекъснат поток кръв. Въпреки това Лемар в никакъв случай не беше изваден от строя.

Мат отчаяно се опитваше да излезе извън обсега на острите като ножове зъби, но във водата Лемар беше в своята стихия. Тук никое

сухоземно същество не можеше да му избяга.

С две бързи движения на опашката гуцерт се втурна подир него, но преди да настигне Мат, някаква тъмна сянка изсвистя към чудовището. Беше харпун, който се заби дълбоко в пастта на звяра и остана там.

— Добро хвърляне, Фрадак! — тържествуваше млад мъжки глас, който без съмнение беше на Ослонг.

Мат успя да види с крайчеца на очите си, че рибарите са се спасили върху носещата се с кила нагоре лодка. Оттам стреляха с харпуни по омразния враг. Тъй като не можеха да пробият люспестата му броня, концентрираха се върху здравото око и пастта на звяра. Харпунът на Ослонг се удари в бронирания череп. Металното острие мина на милиметър от дясното око на гадината, преди да цопне във водата непосредствено до Мат.

Лемар осъзна опасността, че може да бъде изцяло ослепен и пръхтящ от гняв, се хвърли напред — направо срещу Мат. Той междуременно беше грабнал харпуна на Ослонг и в отчаяна защита го вдигна. Това беше единственият му шанс да оцелее!

Тогава Лемар пристигна! Огромната му паст израсна пред Матю Дракс. Неравните му редици зъби святкаха. Противен дъх лъхна Мат.

Пилотът неволно затвори очи. С яростен вик заби харпуна. Улучи вътрешната страна на горната челюст, буквално беше засмукан в зейналата паст, намери някаква опора за ботушите си и избута напред дръжката на харпуна.

Когато отново отвори очи, разбра, че копието се е заклецило в устата на гуцера, така че Лемар вече не можеше да я затвори — за късмет на Мат, защото се намираще почти изправен в нея! От дръжката на харпуна се стичаше кръв по ръцете му, а под себе си усещаше неустойчивата маса на езика.

С изтерзан рев Лемар се опитваше да сдъвче копието със зъби, но Мат с цялото тегло на тялото си не позволяваше на пръта да се огъне.

Колкото и да се мъчеше звярът, не успя да се приближи до мъчителя си. Нито с ноктите на късите си лапи, нито с пъргавата опашка, която не можеше да прехвърли през главата си.

Така че на влечугото му оставаше една-единствена възможност — да се потопи.

Мат си пое дълбоко въздух и здраво се вкопчи в харпуна, когато животното стремглаво се понесе към дълбините. Знаеше, че Лемар ще го докопа и ще го разкъса на парчета, щом се откъсне от него. Затова единственото сигурно място — колкото и парадоксално да звучи — беше в неговата паст.

Но колко време можеше да издържи там, щом кислородът му свършеше? Мат изчегърта всичката информация от основния си курс в школата за леководолази в Лонг Бийч, където бе прекарал много летни почивки.

С бързи движения Лемар се потопяваше все по-дълбоко в езерото, знаейки добре, че тук противникът му не може да оцелее задълго. Още след няколко метра Мат почувства в тъпанчетата си увеличаващото се водно налягане. Трескаво потърси начин чрез преглъщане да изравни налягането в ушите си.

Когато Мат стигна до зоната, в която след всеки сантиметър водата ставаше осезаемо по-хладка, знаеше, че вече е смъкнат поне пет метра надолу. Също и светлината от повърхността продължаваше да намалява. Но не можеше да направи нищо друго, освен да се надява, че отворената паст щеше да принуди влечугото да се върне обратно на повърхността.

Ала Лемар не обръщаше внимание на собствения си задух и болка и го влечеше още по-надълбоко в мрака.

Когато Мат хвърли един поглед надолу, отначало не искаше да повярва на очите си. В далечината видя голямо струпване на светлини, които се мерзелееха на езерното дъно!

Как беше възможно това? Дали не е последица от дълбочинната замаяност? Не, невъзможно беше. Това нещо се появяваше при вдишване на състен въздух на дълбочина под шейсет метра. Мат се намираше най-много на десет, а странното сияние беше на точно такова разстояние от него.

Но той никога нямаше да узнае какво става на дъното на езерото, ако по най-бързия начин не се върнеше обратно на водната повърхност! Отчаяно напъна дръжката на харпуна, за да я вкара още по-дълбоко в пастта — когато поради силните движения тя внезапно се счупи!

Пастта щракна!

В последния миг Мат се отгласна, стрелна се между затварящите се челюсти и изтегли краката си. Същевременно стисна дръжката на ножа, който стърчеше от десния му ботуш и измъкна оръжието, твърдо решен да се отбранява — буквално до последен дъх.

Мутиралото влечуго мина над него. Мат видя плътно над себе си да се плъзга коремът на животното. След секунди щеше да се обърне и да го атакува отново. А само с мизерния нож нямаше никакъв шанс срещу гадината. Под водата Лемар го превъзхождаше безнадеждно.

Заслепен от отчаяние, Мат тикна острието напред. И почувства... как проникна в тялото и остави дълъг разрез, вместо да отскочи от люспестата броня!

Смаян, пилотът гледеше кървавата мъгла, която излизаше от прободната рана. Колкото и добре да беше защитена с броня горната част от тялото на звяра, макар и да изглеждаше като покрит с рогови плочи, отдолу беше мека като крехко парче месо!

Вероятно едно цялостно покритие с броня би направило гуцера твърде тежък. Може би просто еволюцията е решила, че броня с по-голям обхват е излишна за едно толкова силно същество и си е послужила с чиста мимикрия.

На Мат му беше все едно каква е причината. Единствено важно беше, че Лемар почувства своята ранимост и си направи правилния извод от това. И фактически с бързи движения на опашката си се отдръпна от периметъра на Мат, за да излезне в дълбините.

Мат нямаше време да наблюдава как чудовището се разтвори в мрака. Той трябваше колкото е възможно по-бързо да се върне на повърхността!

С мощни тласъци се издигна нагоре. Това беше надбягване с времето. С всяка измината секунда дробовете му пареха все по-силно, докато накрая го обзе чувството, че всеки момент ще се пръснат.

За щастие останалият в дробовете му въздух отговаряше на налягането на повърхността, така че не се налагаше да го изпуска с непрекъснато издишване. И по този начин можеше да се концентрира единствено върху изплуването си.

Мат се опитваше да се успокои, въпреки това движенията му ставаха все по-бързи. Все по-трудно му беше да потиска рефлекс за вдишване. Но и с всеки нов лъч светлина, който го поздравяваше при излизането му от мрака, черпеше надежда, че ще успее.

Накрая проби с глава водната повърхност и с изкривен, победоносен вик жадно си пое въздух. Тогава със задъхване се обърна по гръб и изтощен се остави водата да го носи.

Чу как някой плуваше към него. След секунди Аруула го обгърна с ръце и подпря брадичката му, преди да го изтегли до една от непреобърнатите лодки. Макар че допускаше, че Лемар отново ще нападне, побърза незабавно да се притече на помощ на Мат.

Когато стигнаха до платноходката, на която се беше спасил Фрадак, към тях се простряха множество ръце, за да им помогнат.

— Бързо! — подкани ги великанът. — Демонът може всеки момент пак да се върне.

Мат поклати уморено глава.

— Не вярвам. Първо ще се наложи да ближе раните си.

В противоположност на ликуващите рибари, на връщане у дома Мат остана замислен. Макар и да бяха решили битката в своя полза, войната срещу езерното чудовище далеч не беше спечелена. Онова обаче, което много повече занимаваше Мат, бяха светлините, които видя на езерното дъно. За този феномен не му идваше на ум никакъв естествен произход. Какво можеше да означава това осветление? Дали не беше свързано по някакъв начин с мутиралото влечуго?

Мат би скочил веднага обратно във водата, за да стигне — буквално — до дъното на загадката. Но въздухът нямаше да му стигне, за да проникне до двайсетметровата дълбочина.

По дяволите, трябваше да има някаква възможност! Замислено гледаше към манастира, чиито очертания вече се открояваха на брега на Урлок. Когато заобиколиха носа със старата черковна камбана, на Мат изведнъж му хрумна възпламеняваща идея.

Естествено! Ако не можеше да задържи дишането си достатъчно дълго, за да се потопи толкова надълбоко, тогава пък трябваше да вземе въздуха със себе си! Най-добре с водолазен звънец, както го е сторил Едмънд Халей^[1] още през 1690 година. Онова, което са успели да направят хората през XVII век, трябваше да бъде възможно и за него. А старата черковна камбана, която е била използвана от жреците на Лемар при принасянето на жертви, беше най-пригодна за това главоломно начинание.

Матю не обърна внимание на поздравите, с които посрещнаха от брега завръщащите се. Трескаво насъбра най-приближените си хора, за да ги посвети в най-новите си планове.

— Каква е тази побъркана идея? — изръмжа Фрадак, след като Мат с помощта на обърната чаша за вода му демонстрира принципа на действие на водолазния звънец. — Ти или ще се задушиш в железния купол, или Лемар ще те изяде! Тъй или иначе, ще умреш на езерното дъно. И всичко това само защото долу си видял няколко светлини? Тук горе не ти ли е достатъчно светло?

— Довери ми се — каза Мат. — Ако вие се придържате към мои указания, тогава водолазен звънец функционира също като взривните заряди. „А ако там долу наистина се намира нещо, което е от моето време — добави си мислено той, — тогава може би ще получа отговори на всичките свои въпроси. Например защо през последните

векове светът се е развил по такъв начин — дори и в областите, които почти не са били засегнати от сблъсъка с кометата.“

Фрадак махна с ръка. Тъй или иначе не проумяваше и половината от обясненията на Мат. Но все пак от летателния апарат и от експлодиращите чаши за вода рибарят беше разбрал, че откачените изобретения на Мат функционират. А защо тогава да не може да се разхожда и по езерното дъно?

— Ще ти помогнем — намеси се в разговора Мокас. — Дължим ти го, Маддракс. Надявам се само, че наистина знаеш какво вършиш.

Анака, Ослонг и другите кимнаха одобрително.

— Не се тревожете — успокои приятелите си Мат, — аз ще се справя с всички трудности.

— *Ние* ще се справим с тях! — поправи го Аруула. — При всички случаи слизам с теб долу, за да мога да те предупредя, ако евентуално Лемар се появи.

В първия миг Матю искаше да отхвърли предложението на Аруула, за да не я излага на опасност при гмуркането. Но после се подчини на аргументите ѝ. Тя имаше право. Ако срещнеха влечугото, шансът им да оцелеят беше много по-голям.

След приключването на разговора Мат и другите потърсиха доброволци, които желаят да им помагат в работата. Междувременно първите съобщения за борбата с Лемар бяха обиколили от уста на уста. Когато жадните за зрелища хора чува, че езерният демон е получил тежки наранявания, мнозина от тях бяха готови да помагат при построяването на новото оръжие. Повечето сигурно вярваха, че Мат иска да се спусне на дъното на езерото единствено за да нападне Лемар в леговището му.

Двайсетина мъже потеглиха, за да сечат дървета в околностите на брега, от които трябваше да се сглоби голям сал. Други донасяха въжета, с които да се спусне камбаната до езерното дъно.

До късно през нощта ехтяха чуковете на помощниците, които изграждаха дървена платформа върху изкуствения полуостров. В ранните утринни часове вече камбаната беше придвижена до приготвения сал по кръгли дървени стволоче. Същевременно пристигна голяма рибарска лодка с подежник на борда. Обикновено с него се прибираха мрежите, но съоръжението беше достатъчно здраво, за да повдигне тежката камбана.

Екипажите на корабите бяха принудени чак до следобеда да изчакват силен вятър, който духа към езерото. Най-сетне успяха да изтеглят сала до мястото, където Мат беше видял подводните светлини.

Мокас беше запомнил някои характерни точки на брега, въпреки това мина доста време, докато се открие мястото. Мат и Фрадак се потопяваха все по-надълбоко, докато най-сетне успяха да открият светлините на дъното. Аруула подслушваше дълбините през цялото време, но не успя да открие и най-незначителен признак за присъствието на Лемар. След поражението от предния ден, изглежда, гадината се беше оттеглила. Или пък може би беше мъртва поради нараняванията си? Никой не можеше да каже това със сигурност. На Мат и Аруула не им оставаше нищо друго, освен да поемат риска и да се спуснат в дълбините.

Заедно с Фрадак следяха как камбаната беше вдигната с подечника от дървената платформа. Макар че поради тежестта платноходката се наклони опасно настрани, металната камбана беше спусната безопасно във водата. След като над вълните стърчеше само връхчето, Мат се потопи, за да провери дали във вътрешността се задържа въздух, или излиза през малки пукнатини. Въпреки усиленото търсене не успя да открие нехерметизирани места, така че се насочи надолу и изплува във вътрешността на камбаната.

Както се очакваше, беше се създад въздушен балон, който пречеше на водата да нахлуде. Зарадван, Мат се опря на дъската за сядане, която беше вградена по негово указание, и дръпна два пъти сигналното въже, което водеше до платноходката. Съгласно уговорения знак след него трябваше да дойде Аруула.

След секунди синьо-черната ѝ къдрица изплува до краката му. Учудена, варварката погледна нагоре и извика:

— Тук наистина има въздух за дишане! — Гласът ѝ прокътня глухо в тясното, оградено от метала пространство.

Мат ѝ помогна да седне на пейката. После дръпна три пъти въжето, след което камбаната продължи да слиза надолу.

Метър след метър се запускаха със скрипеца. Колкото по-надълбоко отиваха, толкова повече водата се покачваше към краката им.

— Но някъде може да има дупка! — извика Аруула боязливо.

— Не се страхувай — успокояваше я Мат. — Въздухът просто се сгъстява, защото водното налягане се покачва. На дълбочина десет метра налягането се увеличава с един бар. Понеже искаме да работим на двайсет метра, обемът на въздуха в звънеца ще се намали с една трета^[2]. Сега знаеш защо наредих да поставят пейките толкова нагоре.

Аруула кимна, но не изглеждаше да е разбрала казаното от Мат.

Когато водата във вътрешността стигна до половината, Мат и Аруула вече можеха да виждат тайнствените светлини под краката си. Колкото по-дълбоко се спускаха, толкова по-ярко светеха кръглите купчини, които поради пречупването на светлината се виждаха неясно. Когато увиснаха на два метра над светлото сияние, Мат дръпна три пъти сигналното въже. Спускането беше незабавно преустановено.

Обемът на въздуха междуременно значително се намали. Въпреки това щеше да им стигне, за да направят няколко гмуркания за разузнаване на тайнствения обект.

Налягането на въздуха в звънеца отговаряше на външното налягане на водата, затова Мат и Аруула можеха без колебание да вдишват и да се спускат във водата. На тази дълбочина беше чувствително хладно, но Мат забрави за настръхналата си кожа, когато накрая видя *какво* се намира на дъното на езерото!

Макар че без очила за гмуркане виждаше само размити образи, пред очите му се разкриха очертанията на подводна база!

Долните, готови строителни елементи вече показваха ясни следи от постепенна корозия. Преди всичко забитите в тинестото езеро дъно метални греди, върху които стоеше станцията, бяха ръждясали и покрити с водорасли. Горният етаж на станцията, напротив, се състоеше от прозрачни пластмасови сфери, които в по-голямата си част все още бяха осветени.

Загубил ума и дума, Мат се задържа известно време пред останката от миналото, на фасадата на която изпъкваше надписът САНДОР II. Тогава, омагьосан, доплува по-близо, докато установи, че вътрешните помещения на повечето пластмасови сфери все още бяха в изправност. Само една куполна обвивка с течение на годините се беше напукала и намиращата се под нея лаборатория беше наводнена. Осветлението на другите помещения на станцията обаче даваше надеждата, че животоподдържащите системи все още работят. И

всичко това след няколко столетия! Станцията сигурно използваше за енергоизточник някакъв малък атомен реактор.

Щом въздухът му свърши, Мат доплува обратно до камбаната. Когато Аруула изплува до него, дишайки тежко, той ѝ обясни каква изключителна находка са открили. Тогава веднага се отправи към следващия разузнавателен тур.

На първо място трябваше да намери входния шлюз на станцията. А с това — и пътя към един отдавна отминал свят...

Лемар беше бесен. Макар че раната в корема му вече не кървеше, засегнатото място продължаваше да пулсира, сякаш сухоземното създание още ровеше в него с остриите си зъби.

Гигантският гуцер напразно се опитваше да разкъса тъмната мъгла, която обгръщаше съзнанието му — но колкото и да се мъчеше, не можеше да си спомни, че една светла кожа веднъж вече му беше нанасяла подобна телесна повреда.

С превъзхождащите си сили Лемар винаги беше безспорен владетел на водата. Ала сега една светла кожа така го рани, че силата на болките взривяваше досегашния капацитет на разума му.

Замъгленият му разум беше завладян единствено от желанието за мъст. Да, Лемар искаше да накара сухоземното създание да си плати.

Внезапно желанията му за мъст бяха прекъснати от някакъв шум, който достигаше до него на дъното. Когато се взря нагоре с оцелялото си око, различи сенките на три лодки, които се открояваха на водната повърхност. Между тях се намираше кръгло очертание, което Лемар не можеше да причисли към никаква позната схема на своята плячка.

Малко след това напомнящият му за нещо чуждо обект се спусна в дълбините — точно над ужасните светлини, които Лемар винаги заобикаляше. Какво ли му спускаха сухоземните съзнания? Ново оръжие ли, което щеше да му причини още повече болки?

За момент колосът беше обзет от порив за бягство, но после реши да стои на дъното, без да се помръдва. Просто щеше да изчака, за да види какво става. И щом беше сигурен, че безформеният предмет не може да му навреди с нищо, тогава щеше да нападне.

Хората щяха да съжаляват, че са навлезли в царството му!

[1] Откривателят на прочутата Халеева комета. — Бел.авт. ↑

[2] Налягане 1 бар + 2 бара за дълбочина 20 м = налягане 3 бара
= $1/3$ въздушен обем. — Бел.авт. ↑

При втория тур Мат намери миниподводница, чийто плексигласов купол някога се беше пръснал. На бледата светлина на станцията той се провря през тесния отвор, чиито краища бяха с назъбени парченца пластмаса. Мат рязко се издърпа над седалките на двуместната лодка, за да стигне до въздушния шлюз. За негова беда установи, че няма приспособление за ръчно отваряне. За да се отключи вратата, му бяха необходими магнитна карта и цифров код, който трябваше да се зададе на клавиатура с девет бутона.

Познаваше такива механизми от сферата на сигурността във ВВС. Затова му беше ясно още, че ще бъде невъзможно да отвори шлюза с примитивните си средства.

Но някъде трябваше да има и аварийен изход, който се отваря ръчно, беше сигурен в това. В такава станция винаги се вземаха мерки за в случай, че енергозахранването откаже да работи.

След като Мат отново си пое въздух в камбаната, обгледа долната страна на корозиралите метални трегери. След няколко метра откри кръгъл люк, който можеше да се отваря с ръчно колело. Стисна металния пръстен и опря здраво крака в долната част на станцията. Така имаше достатъчно солидна опора, за да завърти колелото наляво.

Но колкото и да дърпаше, скритият зад колелото механизъм не се помръдна нито на милиметър. Вероятно беше напълно ръждясал.

В гнева си Мат вече щеше да удари стената на станцията, когато до него се появи Аруула. Беше наблюдавала как спътникът ѝ напразно дърпа ръчното колело, затова се залови и тя.

С обединени усилия опитаха още веднъж. Мат видя как мускулите на варварката се напрегнаха, докато дърпаше в същата посока.

В продължение на няколко секунди ръчното колело упорито стоеше на мястото си, после във вътрешността на изходния люк се чу скърцане. Веднага след това металният пръстен се заотвърта по-леко, докато кръглият люк падна към тях, обгърнат от облак ръждиви частици.

Макар че постепенно въздухът започна да не му достига, Мат се гмурна в намиращия се зад люка проход. Внимателно мина опипом по протежение на една тъмна тръба, докато се натъкна на друг шлюз. Бързо посегна към монтираното там ръчно колело, което можеше да се

върти изненадващо леко. Очевидно във вътрешността на станцията имаше незначителни повреди.

Мат се обърна в тръбата със свити крака и се оттласна срещу затворения люк, за да се изстреля обратно към изхода. Аруула вече го чакаше нетърпеливо. Заедно се върнаха във водолазния звънец и жадно си поеха въздух.

— Намерих път! — каза Мат със задъхване. — Но трябва да затворим външния люк, преди да отворим вътрешния, инак водата ще нахлуе.

Аруула кимна.

— Ще се моля на Макгайвър работата да стане.

Мат беше принуден да се ухили. Откакто Аруула случайно чу от устата му името на великолепия герой от сериала, сметна го за някакъв бог. Мат не я разубеждаваше във вярата ѝ. В този свят бездруго имаше толкова много богове, така че още един повече нямаше да бие на очи. А всъщност Мат би могъл добре да използва нещичко от богатството от идеи на Макгайвър.

— Ах да, още нещо — добави той. — Важно е да изпуснеш всичкия въздух от дробовете си, преди отново да вдишаш в станцията. Налягането вътре е по-различно, отколкото тук в звънеца.

— Разбрано — отвърна Аруула. — Във водата да издишам, в станцията отново да вдишам, така ли?

— Правилно. Хайде! — даде командата Мат, пое си дълбоко въздух и отново се гмурна. Аруула го следваше плътно по петите.

След няколко движения стигнаха до отворения външен люк. Матю пусна Аруула да мине, после и той влезе в тръбата, хвана люка и го притегли към себе си. Въпреки тъмнината, която внезапно ги обгърна, с обиграни завъртания затвори шлюза с вътрешното ръчно колело.

Когато мина покрай спътницата си, Мат усети, че е започнала да трепери. Сигурно се чувстваше като попаднала в смъртоносен капан. Но доверието ѝ в него беше по-силно от страха.

Мат отвори вътрешния шлюз. Същевременно с гъргорещ звук издуха съгъстения въздух от дробовете си и наблюдаваше как Аруула направи същото като него. Без тази мярка алвеолите им вероятно биха пострадали от промененото налягане в станцията.

При принудително изплаване — при прилагане на същата техника на дишане — човек не биваше да се изкачва на повече от седемнайсет метра в минута, затова Мат си даде малко време, преди да вдигне люка на шлюза.

Със задъхване изплува от тръбата и пое свеж въздух в дробовете си. Доколкото застоялият въздух в станцията би могъл да се нарече „свеж“. Но все пак тук можеше да се диша. И човек не биваше да си мисли, че въздухът е бил отровен от отделящите се вредни вещества.

Мат се изтегли нагоре и се озърна в натъпканото с всякакви материали помещение. Очевидно се намираха в някакъв склад. После помогна на Аруула да излезе от тръбата.

Заедно се изкачиха по алуминиевата стълба, която водеше към горната част със струпаните куполи от синтетичен материал, наредени на три нива, подобно на топките във фунийка за сладолед.

Тези сглобени един за друг елементи явно представляваха работните помещения на базата, докато на долния етаж бяха стаите за персонала.

Мат мина бързо през различните помещения, за да си създаде набързо някаква представа. Никъде не можеше да се открие указание, че станцията е била обитавана, макар че спалните помещения бяха подредени с лични вещи. На вътрешната врата на един метален шкаф имаше дори сгъваем плакат на „Плейбой“ с Мис юни 2011 г. — нямаше съмнение, тази подводна база беше от „доброто старо време“ на Мат.

При вида на голата брюнетка Аруула изфуча презрително, преди с изпъчени гърди да последва Мат в горното ниво.

В най-горната сфера Мат намери най-сетне командната централа на станцията... и два мумифицирани трупа, отпуснати във въртящи се кресла с форма на мидена черупка. Според идентификационните карти върху престилките им мъртвите бяха професор Ернст Шеслер и доктор Маркус Хенке. Отпечатаните на картите идентификационни номера имаха в средната си част датата на раждане на съответните лица, неща, с които Мат беше свикнал при военните. От тях успя да разбере, че Шеслер е роден през 1964 г., а Хенке — през 1976 г. Значи двамата мъже сигурно са мъртви вече от столетия, макар че телата им бяха удивително добре запазени. Вероятно стерилната въздушна среда на станцията беше допринесла за съвсем бавния процес на разлагане. По

същата причина беше леко пострадала и включената на функция „готовност“ техника.

Мат не успя да открие никакви външни наранявания у мъжете. Вероятно бяха починали от естествена смърт.

След като някак си изтърпя вида на труповете, зае се с командните системи на станцията. Командната централа беше на техническо равнище, което Мат познаваше от времето на „Кристъфър-Фloyd“. Така че за него не беше трудно да разчита различните, надписани на немски и френски индикации на измерителните и регулиращи уреди. След кратка проверка на системите знаеше, че станцията е снабдена с автономен водороден реактор, който е в състояние и след векове да осигурява енергия и въздух.

И така Мат и Аруула имаха повече от достатъчно време да се огледат на спокойствие.

Мат се зае напрегнато с един компютърен терминал. Тъй като разпознаването на езика не беше настроено на неговия глас, намери ръчен достъп до данните на учените, за да открие какво търсеше тази цивилна станция на дъното на Лак Леман.

Ако някога е имало предпазни бариери, които да предотвратяват нелегитимен достъп до информацията, били са изключени от Хенке и Шеслер. След като Мат кликна на една иконка с надпис *Подводна изследователска лаборатория САНДОР II*, се появи подробно описание на станцията.

Докато Аруула търсеше потребни вещи, които можеха да вземат със себе си на повърхността, Мат забрави за всичко около себе си. През следващите минути се потопи в информация от миналото, която му се представяше на монитора. Странно беше чувството след повече от три месеца в тази варварска земя най-после да погледнеш отново в компютърен екран и да използваш клавиатура.

Нещо като носталгия. Носталгия по едно друго време...

Според онова, което Матю Дракс успя да научи от текстовете при бързото им прехвърляне, подводната база е била изградена през 2008 г. от швейцарския химически концерн САНДОР, за да провежда генни експерименти при условията на пълна изолация. Наред с многото други проекти ставало въпрос и за получаването на амфибийни форми на живот, които биха могли да бъдат помощници в заселването на океаните, както и средства за удължаването на живота и

възстановяването на клетките. По принцип — цялата палитра от изследвания, които са били заклеени на Международната конференция по етика през 2005 г.

Сандор кемикалс очевидно са изхождали от това, че правните ограничения в тази област отново ще бъдат снети в обозримо бъдеще, затова са решили предварително да си осигурят научен скок. Но преди инвестициите им да успеят да се изплатят, попречила им катастрофата с кометата.

Каква беля, но също така и...

Когато във връзка с това Мат отново си помисли за гигантския гуцер, провежданите тук генни изследвания му се показаха в съвсем друга светлина. Вероятно по времето на хаоса, който е царял след сблъсъка с кометата, някои от новосъздадените видове са избягали в откритите води на езерото. Дали по някое време от тези „опитни зайчета“ не се е развил и Лемар? Дали неколковековното вече съществуване на влечугото не се дължи евентуално на способността му за възстановяване на клетките?

Мат тихичко изруга, когато му стана ясно какви последици е можело да има всичко това. Ако този звяр наистина разполагаше с регенеративен организъм, за съвсем кратко време щеше да се възстанови от нараняванията си. С това Лемар ставаше още по-опасен от преди, защото занапред щеше да напада хората още по-безогледно и брутално, фактически той беше един мрачен бог — безсмъртен и безпощаден...

Мат потърси в корабния дневник на станцията. Искаше да узнае как се е отразила голямата катастрофа на живеещите тук учени. След няколко кликания с мишката хвърли бърз поглед на записките от 2012 г.

Както вече предполагаше, действително е имало нахлуване на вода в долните лаборатории, когато станцията била разтърсена от земетресение. Макар че автоматичните херметизиращи системи функционирали безупречно, третият учен, някой си доктор Кастнер, се удавил в наводнения купол.

Шеслер и Хенке погребали колегата си в езерото. Тъй като контактът с техния концерн бил прекъснат, след изчакване от две седмици се отправили с миниподводницата си към брега на езерото.

Като разбрали истинските мащаби на катастрофата, решили отново да се оттеглят в подводната база.

Самотата и привършващите се хранителни припаси обаче скоро отнели куража им за живот, така че през януари 2013 г. се самоубили с отровна инжекция. Настроили животоподдържащите системи на автоматичен режим, за да дадат възможност на по-късни посетители отново да поемат експлоатацията на станцията.

Мат поклати глава, когато стигна до последните бележки. Що за лудост! Двама учени с интелигентност над средната са имали оптималните предпоставки за оцеляване след катастрофата и не са ги използвали за нещо по-добро от това доброволно да се разделят с живота си.

Но вместо да мъдрува повече над някакви пропуснати възможности, Мат предпочете да извика в компютъра още факти за сблъсъка с „Кристъфър-Фloyd“. Но преди да може да се обърне към новите данни, предупредителният вик на Аруула го откъсна от екрана.

— Езерният демон идва! — извика тя възбудено. — Ясно чувствам гнева му!

Мат се втурна към един от панорамните люкове и наистина след секунди търсене видя тъмна сянка да се плъзга във водата. Носеше се точно срещу водолазния звънец.

След миг Лемар блъсна водолазния уред с такава сила, че той се олюля.

Не личеше влечугото нито да е с тежки рани, нито да е изтощено. След резкия сблъсък то само разтърси глава и започна нова атака, този път малко по-високо. Лемар отвори пастта си към поддържащото въже и с бърза захапка го преряза. Подчинявайки се на закона за гравитацията, камбаната се понесе към дъното. Стовари се с глух удар върху езерното дъно и една трета от нея се скри в тинята, само на няколко метра от станцията.

— Вудан, помогни — каза задъхано Аруула. — Сега как ще се върнем пак горе?

— С двайсет метра ще се справим и без дишане — успокои я Мат, преди да допълни: — Не и в случай че във водата кръстосва побесняло чудовище.

След като Лемар разруши чуждия обект, който беше нахълтал в територията му, отново се концентрира върху процесите на

повърхността. Преди Мат да си отдъхне от ужаса, Лемар се изстреля право нагоре към поклащащите се там рибарски лодки.

— По дяволите — изруга той, — Фрадак и другите са в опасност! Трябва да направим нещо!

Докато отчаяно търсеше някаква възможност да използва станцията, за да отклони влечугото, Лемар атакува първата лодка. Аруула беше принудена безсилно да наблюдава как една малка платноходка се преобърна при щурма на звяра. Когато екипажът беше запратен във водата, Лемар със студена пресметливост доказа, че си е взел поука от последното си поражение. Посягаше да докопа рибарите само под водната повърхност.

След секунди червени облаци затъмниха бистрата вода. Откъснати ръце и крака се носеха към дълбините и минаваха около станцията. Призрачната тишина, в която се разиграваше борбата пред очите на Аруула, действаше още по-зле на нервите ѝ, сякаш чуваше виковете на осакатените.

Когато екипажите на останалите лодки разбраха, че вече не могат да помогнат на приятелите си в преобърнатата ладия, не се забавиха да пуснат в действие взривните заряди. Малко след това проехтяха две приглушени експлозии, които запратиха Лемар в дълбините.

Гущерът се отдръпна още повече. Очевидно беше станал по-предпазлив и не искаше да поеме по-нататъшен риск. Лемар щеше да изчака известно време и тогава щеше да нападне отново.

Мат междувременно се натъкна на контролната система за външните прожектори, които активира с помощта на дисплея на екрана. Докато показалецът му се плъзгаше по монитора, навън пламнаха няколко осветителни тела, които обгърнаха петдесет метра от езерото в огледална светлина.

— Може би така ще успеем да примамим животното да се махне от другите — надяваше се Мат, насочвайки управляемите прожектори нагоре.

Опитът му да отклони звяра успя по-добре, отколкото се бе надявал. *Прекалено* добре, защото, объркан от светлината, Лемар се изви вихрено и се изстреля за таранен удар направо надолу към тях!

Матю рязко изключи светлините, но беше вече късно. Заслепеното чудовище с грохот се стовари в една пластмасова сфера от

второто ниво. Сблъсъкът беше толкова мощен, че цялата станция се разтърси и Аруула падна. Мат успя в последния момент да се задържи за креслото на професора. Но когато Лемар започна да шиба по базата с покритата си с броня опашка, и той беше съборен на пода от вибрациите.

В пристъп на ярост влечугото все по-бясно блъскаше по сферите. Може би дори надушваше, че враговете му са вътре в тях. След почти десетина удара станалият вече чуплив материал поддаде на едно място. Светъл отломък се понесе нагоре от второ ниво към Мат и Аруула, последван от силен шум, когато водата нахлу през отвора.

„Внимание! — прозвуча женски компютърен глас. — Пробив на стена в ниво II! Задействана е автоматичната херметизация!“

Преди Мат да успее да се надигне от пода, един масивен плексигласов диск се плъзна между стените и затвори прехода, който свързваше тази сфера със съседната. Същото се повтори с всички шлюзове в станцията.

Едва сега на Мат му стана напълно ясен принципът на сферичните елементи. В случай на авария като този всичките работни зони се отделяха напълно една от друга. Тогава повреденият компонент можеше да се замени с нов купол, естествено, само при условие, че съществуваше концерн, който да възложи поръчката за ремонта. Засега подобно запитване не би имало късмет...

Лемар в никакъв случай не се задоволи с първоначалния си успех, а с бясно заслепление продължаваше да блъска в станцията. Станалата чуплива пластмаса, устояла с векове на равномерното водно налягане, при постоянното насилие в една точка се оказа твърде поражана. В разстояние на няколко минути се пръснаха две други сфери.

„Внимание! — прозвуча отново компютърният глас. — Повреда четирийсет процента! Подготвя се отделяне!“

— Коя е тази жена — осведоми се объркана Аруула — и какво иска от нас?

— Мисля, че иска да ни помогне — успокои Мат спътницата си, макар че и на него положението му се виждаше страшно.

В станцията прокънтяха още удари.

„Повреда шейсет процента! Отделянето задействано!“

Внезапно се чу силно съскане, сякаш някъде бяха отворени тръби под налягане. Веднага след това отделните куполни елементи, сякаш движени от призрачна ръка, се изолираха. В синхрон с това вътрешното осветление се превключи на аварийно захранване. Светлината избледня до степен на някакво червеникаво тлеене.

Онези сфери, които вече бяха наводнени, се сгромолясваха върху металните трегери и потъваха в тинестото дъно на езерото, докато здравите — поради съдържащия се в тях въздух — автоматично се понасяха нагоре. Най-горната сфера с Мат и Аруула се издигна първа, последвана от две от по-долните нива, които също бяха останали все още незасегнати.

Едва бяха изминали няколко метра, когато Лемар се нахвърли и блъсна с муцуната си най-долната сфера. На мястото на удара веднага се образуваха пукнатини, които под напора на водното налягане се разшириха и накрая се пръснаха. След секунди куполът беше направо смачкан от нахлулата вода.

Лемар не се интересуваше повече от размазаната сфера, а веднага се насочи към следващата единица. Аруула и Мат разбраха ужасени, че идва техният ред. Междувременно командната централа се беше изкачила на десет метра, но до спасителната водна повърхност имаше още толкова път.

Втората сфера създаде малко повече трудности на влечугото, но накрая и тук остарелият материал капитулира пред бесните атаки.

Последната сфера все още беше отдалечена на четири метра от водната повърхност, когато Лемар се обърна към нея. Изглеждаше, като че ли в очите му грее някакво тържествуващо сияние, когато той с мощни удари на опашката си се втурна и нанесе таранен удар. Мат изтръпна от ужас, когато видя, че празната очна кухня на гадината беше запълнена с нова зеница. Но преди да успее да наругае експеримента на *Сандор кемикалс*, мутиралият звяр стовари като чук и със страхотен трясък пагта си срещу плексигласовия под под краката им.

Но този път Фортуна^[1] беше против гигантското влечуго.

В стремежа си да хване излъчващото червеникава светлина кълбо още преди повърхността, чудовището вложи всичката си сила в удара... и улучи напред вратата на шлюза. Сред дъжд от отломки

половината от издължената паст проникна в купола — и се заклеци във връзката!

В този момент куполът рязко се изстреля към повърхността и полегна настрана. Лемар бясно се опъваше отвън срещу плексигласа и се опитваше да издърпа главата си.

„Внимание! — обяви компютърният глас. — Подготвя се аварийно напускане! Шлюзът се отваря!“

Плексигласовият диск, в който все още беше напъхана главата на Лемар, вече се плъзгаше настрана. Вратата на шлюза със скърцане се върна назад в стената и притисна челюстите му в примка. Хидравликата би разкъсала надве главата на всяко друго живо същество, но бронята на звяра издържа на страхотния натиск.

Лемар диво мятеше задната част на тялото си, но не можеше да се освободи от капана.

Сферата се разтърси като джип по каменист път. Мат и Аруула с мъка се задържаха, докато се опитваха да се ориентират. Когато Матю погледна над рамото си, видя смаяните лица на оцелелите екипажи, които се бяха втренчили в тях от лодките си. На мъжете и жените трябва да им изглеждаше цяло чудо, че двамата са изплували в гигантски сапунен мехур, в който се беше уловило страховитото чудовище.

Беше крайно време да се напусне сферата. Но как? Изходът беше препречен от гигантския гуцер, който непрекъснато извиваше тялото си, за да се измъкне от капана. Чудовището неспирно блъскаше с бронираната си опашка в стената, докато накрая изкуственият материал се напука на различни места.

Мат не изчака всичко около тях да се превърне в развалини, ами пое инициативата в свои ръце. Светкавично грабна един въртящ се стол и го запрати срещу мястото в обшивката, където плексигласът беше напукал като паяжина. Облегалката се вряза в поръзния материал, откъсвайки парчета от него и образувайки малка дупка. Мат издърпа стола назад и отново го заблъска, докато направи отвор, достатъчно голям, за да изскочат през него.

В този момент Лемар отново заблъска с върха на опашката си по мястото на пробива.

— Трябва да изчакаме животното да се извърне на другата страна — извика Мат на спътницата си. — Тогава скачаш първа и

веднага плуваш към лодките. Ще те последвам при първа възможност!

Аруула кимна. Напрегнато изчака Лемар да започне да блъска другата страна на кълбото, тогава направи обтегнат прескок през дупката, гмурна се във водовъртежа и с бързи махове заплува кроул, за да се отдалечи от опасната зона. Когато показа главата си от вълните, Лемар се опита да я удари, но тя вече беше доста далеч.

— Кажи на Фрадак, че имам нужда от въже! — извика Мат подир нея. — Ще го завържа тук вътре, тогава ще можем да изтеглим животното към брега!

Аруула гневно изгледа спътника си. Ако знаеше, че той има намерение да остава още в купола, никога не би тръгнала. Отначало реши да настоява Мат да я последва, после обаче само кимна. Нямаше време за спорове.

С пъргави движения се бореше срещу вълните и доплува до голямата лодка, в която се намираше Фрадак. Когато стигна на разстояние, от което можеха да я чуят, предаде новините от Мат.

Великанът махна с ръка в знак, че е разбрал. После погледна отчаяно към прозрачното кълбо и към беснеещия звяр. Дупката, през която беше избягала варварката, се намираше на обратната страна. Докато поемеха курс натам, сферата щеше да е отдавна разбита.

Фрадак не биваше да губи никакво време, затова закрепил едно дълго въже за мачтата, завързал свободния край на харпуна си и се засили. Ако имаше късмет, харпунът щеше да пробие непознатия материал.

В същото време Мат стоеше до хълбоци във водата, която нахлуваше през различните пробойни и караше прозрачното кълбо да потъва все повече. Държейки се здраво, наблюдаваше как изтеглиха Аруула на борда на една от платноходките. Поне тя беше в безопасност.

Водата в сферата беше оцветена в червеникаво. Долната страна на заклецената паст на Лемар беше разкъсана и кървеше, но злите пламъчета в очите му показваха, че той далеч не е довършен.

Фрадак на няколко пъти размаха харпуна напред-назад, преди да направи решителното мятане. Дръжката с фучене се стрелна във въздуха и дръпна мокрото въже със себе си. Тежкия железен връх преждевременно се наклони и изглеждаше, като че ли ще пропусне целта. Но тогава със звън проби сферата и изчезна във вътрешността ѝ.

Дървената дръжка се плъзна непосредствено до краката на Мат.

Той бързо освободи въжето, за да го завърже здраво за една напречна греда. После, с ръце напред и с изпънато тяло като при скок с главата надолу, се метна през отвора.

При гмуркането студената вода го блъсна като юмручен удар в лицето. Плуваше бързо, за да се отдалечи колкото е възможно повече от сферата. Тогава изплува... и стана свидетел на ужасна съдба.

Беснеещ от гняв, че жертвата му се е изплъзнала, Лемар още веднъж удвои усилията си, за да се освободи от сферата, при което я повдигна с мощния си череп високо над водната повърхност и отново я остави да падне настрани.

Въжето светкавично се опъна, завъртя лодката... и с мощен тласък запрати Фрадак зад борда! Преобръщайки се няколко пъти, рибарят се стовари в езерото.

През разбушуваната вода Мат успя да долови само една неясна картина как Фрадак отчаяно се опитваше да избяга, ала сега се намираше в периметъра на покритата с броня опашка на влечугото.

Тъмна сянка разсече въздуха над него. За момент изглеждаше, като че ли рибарят с едно последно усилие ще успее да се метне настрани. Тогава върхът на опашката мина точно през средата на Фрадак.

Кървав червен облак милостиво обви двете половини на тялото, които бавно потънаха в дълбините.

Мат потисна порива си да нададе силен гневен вик, защото имаше нужда от всичкия си въздух, за да избяга от чудовището. Изплува отново едва след като го деляха десет метра от купола на станцията, който отново се разтърси от ударите на звяра. Оглушителният трясък, който се получаваше при това, беше надвикан само от писъка, който дойде от една платноходка. Беше гласът на Анака.

Докато плуваше, в жилите на Мат пулсираше неудържим гняв.

Искаше да отмъсти! Мъст за Фрадак и за всички безсмислено загинали през миналите дни, но също и за стотиците ритуални жертви, загубили живота си през последните десетилетия. Всички те бяха станали жертва на кръвожадността на едно чудовище, чието противоестествено съществуване се дължеше само на изследванията в подводната база. Лемар беше продукт на генното инженерство, на

което днешните хора не можеха да противопоставят нищо. И беше дълг на Мат, като наследник на онази епоха, да унищожи това същество заради тях.

Последните метри до платноходката се стопиха, когато Мат се хвърли срещу вълните с нови сили. Щом стигна до лодката, веднага към него се протегнаха няколко ръце, за да го качат горе. Погледът му попадна на Анака, която плачеше в обятията на Аруула.

Варварката и неколцина рибари хвърлиха въпросителен поглед към Мат, сякаш не се осмеляваха открито да попитат за съдбата на Фрадак. Като че ли щяха окончателно да унищожат шансовете му, ако се уверяха в истината. Мат само поклати тъжно глава, преди да даде заповед за отплаване.

Рибарите обърнаха платната към вятъра и поеха румпела на корабното кормило. През последните години всеки от тях беше загубил някой любим човек и макар всички да съчувстваха на Анака, никой не искаше да пропусне шанса да сложи край на терора на Лемар.

След кратко плаване закрепеното за мачтата въже се вдигна от водата. Когато то се изпъна със скърцане, лодката изведнъж доби вид на здраво закована, но след няколко секунди на боязливо изчакване издутите от вятъра платна преодоляха допълнителната тежест.

Дори беснеещият Лемар не можеше да попречи заедно с капана си да се отпрати на път и да бъде изтеглен до залива на Урлок.

Хората на брега изпаднаха в ликуване, когато видяха каква плячка теглят със себе си завръщащите се. Мъжете, жените и децата, които видяха безпомощността на гущера, вече се чувстваха победители, на които оставаше само да смъкнат плочестата броня и да си я разделят помежду си.

Но когато сферата от станцията стигна плитката вода, стана ясно, че Лемар далеч не е свършен! Щом влечугото усети здрава почва под краката си, опря се здраво във влажното дъно и метна тялото си назад.

Силен тласък премина през влекача, но калените в плаване рибари балансираха с крака клатушканията. Дори когато въжето между мачтата и сферата се опъна толкова силно, че носът на лодката се вдигна от водата, повечето от тях останаха прави.

Преди обаче лодката да се преобърне, претовареното въже се скъса със силен пукот.

Освободена от товара си, платноходката се плъзна с шум към брега, докато килът ѝ се заби в дъното и окончателно преустанови пътуването.

Матю и Аруула скочиха на брега. Ако Мат се беше опасявал, че мераклиите за зрелища ще го ударят на бяг при първите признаци на опасност, видя се приятно изненадан. Междувременно, изглежда, се беше наложило всеобщото разбиране, че Лемар е само едно кръвожадно животно, а не зло божество. Навсякъде хората вдигнаха харпуните си и нададоха боен вик, който по-скоро трябваше да им вдъхне кураж на тях, отколкото да уплаши влечугото.

— Целете се в корема му, там е раним! — изрева Мат на стоящите наоколо хора.

В следващия момент десетки харпуни бяха запратени в беснеещото животно. Повечето отскачаха от бронята на влечугото, но някои се забиха толкова дълбоко в корема му, че животът на звяра изтичаше на червени потоци.

Мат не можеше да повярва на очите си, когато между мятащите харпуни хора видя и вожда Рарок. Двамата мъже си хвърлиха само по един бърз поглед, преди Мат да изтича до гигантския арбалет. Въпреки това в този бърз поглед бяха скрити много повече неща, които не можеха да бъдат обяснени с хиляди думи. Разногласията между тях бяха погребани — сега стояха на една и съща страна, независимо какъв щеше да бъде изходът.

В този момент Лемар с чудовищната си сила успя да вдигне купола и да го стовари обратно на брега. Нестабилната пластмаса се пръсна със силен трясък.

Лемар отново се изправи с ръмжене — най-сетне беше свободен!

Ала беше смазан. Почти десетина харпуна вече бяха забити в обляното му в кръв тяло. Това даде кураж на Ослонг и на неколцина отчаяни смелчаци да изтичат до водата, за да атакуват Лемар от непосредствена близост. По дългите им сплетени коси можеше да се разбере, че всичките принадлежаха към най-тесния приятелски кръг на Фрадак. Мат не се учуди, когато между нападателите видя и кафявия перчем на Анака.

— Трябва ми факла! — изрева той на стоящите наоколо, докато други мъже заемаха позиция с гигантския арбалет. С мерника Мат

следеше как Лемар, заслепен от ярост, бясно се изправи, за да нападне атакуващите го хора.

Мат се прицели в светлия корем на звяра. Но въпреки че харпунът беше готов да се забие в гърдите на чудовището, пилотът още се бавеше.

— Къде е огънят? — извика той нетърпеливо.

Тогава се приближи Мокас със запалена факла.

— Нека Вудан да направлява ръката ти! — изрече жрецът, ясен знак, че е зачеркнал Лемар от своя списък на божествата. Матю Дракс пое факлата и с нея запали късия фитил, който стърчеше над дървената дръжка на харпуна.

Имаше само секунди до избухването на взривния заряд, закрепен на огромната стрела.

Пристъпи до спуська. Тетивата отскочи и запрати харпуна във въздуха — точно в момента, когато Лемар се спусна напред, за да нападне приятелите на Фрадак.

— Проклетата...! — изплъзна се от устата на Мат, но остатъкът от проклятието замря в гърлото му, когато видя, че харпунът, макар и да не улучи корема на чудовището, влетя в отворената му пасть.

От болка Лемар се изправи на задните си крака и с въртеливи движения на главата си се опитваше да се освободи от здраво забития харпун. Но преди да успее да го направи, се разнесе приглушена експлозия.

Черепът на звяра беше разкъсан на парчета. Дъжд от червеникавокафяви кости се разнесе във въздуха, преди барутните облаци да закрийт обезглавения труп.

Още за секунда покритото с плочки тяло остана изправено, после звярът се просна по дължина в плитката крайбрежна вода.

След няколко секунди пълно мълчание рибарите се втурнаха в залива и с харпуните си нападнаха безжизненото животно. Почти всеки от тях имаше лични сметки за уреждане с мрачния бог, който беше донесъл толкова много страдания на селата по брега на малкото море.

Мат разбираше реакцията на хората, но не изпитваше желание да участва в страховития ритуал. Изтощен, облегна гръб на гигантския арбалет и затвори очи.

След като първоначалното радостно опиянение премина, мършата на влечугото беше изтеглена на брега и около нея се натрупа голяма клада. Едва когато Лемар изгоря в буйните пламъци, беше наистина унищожен. И Мат едва сега можеше да бъде сигурен, че мутиралите клетки никога нямаше да се възстановят отново.

Докато езерният демон изгаряше, рибарите надонесоха ястия и напитки, за да отпразнуват заедно края на терора.

На Мат не му беше до триумф. Борбата отне твърде много човешки животи. Най-много го болеше за смъртта на Фрадак, с когото, въпреки първоначалните различия, го свързваше приятелско чувство. Така че за него най-хубавото нещо, което преживя вечерта, беше да види Анака и родителите ѝ отново заедно и в сговор.

— Защо така замислен? — попита го Аруула, когато донесе две чаши боровинково вино. — Тези хора честват теб като герой. Ако останем тук, можеш да станеш вожд на всичките петдесет и две села около малкото море.

Мат поклати глава.

— Щом като радостта от победата отmine, тук отново ще е от значение всекидневният труд — каза той. — А определено не ме бива за рибар. Хората би трябвало по-скоро да издигнат паметник на Фрадак. Той се изправи срещу безумието още когато никой не виждаше никакъв шанс за успех в борбата срещу Лемар. И даде живота си, за да могат другите да живеят в мир.

— Съчувствам на Анака — каза тихо Аруула, сякаш изговаряше нещо неприятно. — Но когато преди това видях кръвта по повърхността на водата, надявах се ти да си онзи, който отново ще изплува, а не той.

Мат нежно я прегърна.

— Нямаш причини да се срамуваш — утешаваше я той. — И аз бих се чувствал така, ако ти си в опасност. Нека утре да продължим пътя си. Бих искал колкото е възможно по-скоро да се върна в базата си в Берлин.

Аруула кимна утвърдително, преди да се облегне на рамото на Мат. Мълчаливо наблюдаваха празнуващите в екзалтация хора, които танцуваха около горящото тяло на Лемар, сякаш никога не е съществувал жертвен култ в негова чест.

[1] Фортуна — римска богиня на съдбата и щастието. — Бел.прев. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.